ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΧΡ. ΚΟΝΤΑΞΑΚΗΣ

ΑΤΤΙΚΗ ΙΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ Ὁδὸς Μπουμπουλίνας ἀρ. 34

ΕΤΟΣ Ε'. Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Αὐγούστου 1902. ΑΡΙΘ. 16.

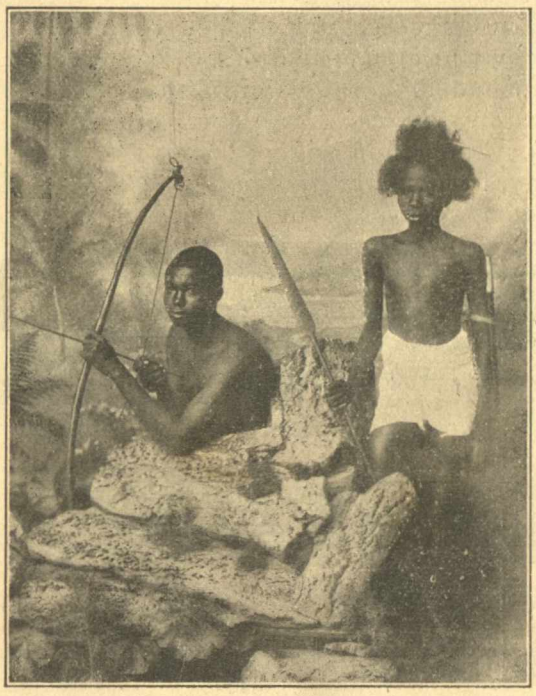

Τύποι χωρικῶν τῆς Μαδαγασκάρης.

Dr FRANZ VON LISZT

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΚΑΙ Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ κατάστασις, ἧς ἡ εὐνοϊκὴ ἢ ἡ δυσμενὴς μορφὴ λαμβάνεται σήμερον ἐν τοῖς πρώτοις ὑπ' ὄψιν ὡς πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐγκληματικότητος, εἶνε ἡ καθ' ὅλου θέσις τῶν ἐργαζομένων τάξεων, ἡ κατάστασις αὐτῶν οὐ μόνον ὑπ' ἔποψιν οἰκονομικήν, ἀλλὰ καὶ σωματικήν, πνευματικήν, ἠθικὴν καὶ πολιτικήν. Ἀνικανότης πρὸς ἐργασίαν συνεπείᾳ ἡλικίας, ἀσθενείας, ἀδυναμίας· ἔλλειψις ἐργασίας, εἴτε ἀναιτία εἴτε ὑπαιτία εἶνε αὕτη· μισθοὶ ἐργατῶν καὶ ὧραι ἐργασίας, αἵτινες δὲν ἐπιτρέπουσι πλήρη διατήρησιν τῶν δυνάμεων καὶ συγχρόνως τὴν περαιτέρω ἀνάπτυξιν τοῦ ἀτόμου· σχέσεις οἰκήσεως, αἵτινες ὑποσκάπτουσιν οὐ μόνον τὴν ὑγείαν τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας, ἀλλὰ καὶ τὴν ἠθικότητα διὰ τῆς συμφύρσεως μειρακίων καὶ κορασίων ἐν τῷ αὐτῷ δωματίῳ καὶ τῆς στενοχώρου συνδιαιτήσεως τῶν ἀναπτυσσομένων ἤδη παιδίων ἀναμὶξ καὶ μετὰ τῶν γονέων σχέσεις ἐργασίας, αἵτινες συγχρόνως μετὰ τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου καταστρέφουσι τὴν σημαντικωτάτην κρηπίδα ἀπαξαπάσης τῆς ἡμετέρας σημερινῆς κοινωνικῆς τάξεως: αὗται καὶ πολλαὶ περαιτέρω ἀναφορικαὶ περιστάσεις ἀποτελοῦσι κατ' ἐμὴν πεποίθησιν τὴν ἰσχυροτέραν καὶ ἀξιολογωτέραν ὁμάδα τῶν δυσμενῶς ἐπὶ τὴν ἐγκληματικότητα ἐπιρροὴν ἐξασκούντων παραγόντων.

Ὥστε ἡ εἰς βελτίωσιν τῆς ἐν συνόλῳ θέσεως τῶν ἐργαζομένων τάξεων ἀθορύβως, ἀλλ' ἀσφαλῶς τείνουσα κοινωνικὴ πολιτικὴ (Social Politik), ἀποτελεῖ συγχρόνως τὴν καλλίστην καὶ ἐνεργητικωτάτην ποινικὴν πολιτικήν. Οὕτω δὲ συνάμα ὑποδεικνύεται ὅτι, πρὸς τοῖς ἤδη ὑπὸ τῆς νομοθεσίας τῆς γερμανικῆς αὐτοκρατορίας ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ πραχθεῖσιν, ὑπολείπεται οὐδὲν ἧττον ἡμῖν νὰ πράξωμεν πολὺ περισσότερα. Ριζικὴ ἐξομάλυνσις τῶν δυσχερειῶν, αἵτινες σήμερον σχεδὸν πανταχοῦ, — οὐχὶ δὲ μόνον ἐν ταῖς μεγαλοπόλεσι, — συνδέονται μετὰ τῶν οἰκήσεων τῶν ἐργαζομένων τάξεων, ἀναμφισβητήτως θὰ καταδειχθῇ ὡς τὸ δραστικώτερον μέσον πρὸς ἐλάττωσιν τῆς ἐγκληματικότητος ἢ ἱκανός τις ἀριθμὸς νέων παραγράφων, προστιθέμενος ἐν τῷ ποινικῷ Κώδικι.

Ἐξ ὅλων τούτων τῶν κοινωνικο-πολιτικῶν μέτρων περὶ ἑνὸς μάλιστα μέλει μοι, ὡς ποινικολόγῳ καὶ συγχρόνως, — ἐὰν μοὶ ἐπιτρέπηται νὰ εἴπω, — ὡς ἀνθρώπῳ· οὕτω δ' ἐπανέρχομαι εἰς τὸ πρῶτον τῶν δύο σημείων, ὅπερ ἰδίᾳ ἐπεθύμουν νὰ σημάνω. Θὰ μοὶ ἐπιτρέψητε δὲ νὰ ἐκφρασθῶ συντόμως. Ὅταν ὁ πατὴρ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐργάζεται ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ, ἡ δὲ μήτηρ ὡσαύτως ἕνεκα τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τῆς οἰκογενείας εἶνε ἠναγκασμένη νὰ ζητῇ ἐργασίαν ἔξω τῆς οἰκίας, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἄφευκτον ἐπακολούθημα τῆς καταστάσεως ταύτης εἶνε ἡ ἠθική, πνευματικὴ καὶ σωματικὴ παραμέλησις τῶν ἀναπτυσσομένων τέκνων. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ νομοθεσία δύναται νὰ παρέμβῃ καὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ πράξῃ τοῦτο. Καὶ δὴ οὐχὶ τότε μόνον, ὅταν τὸ παιδίον ἐγένετο ἤδη ἐγκληματίας, ἀλλ' εὐθὺς ὡς κίνδυνος ἠθικῆς παραμελήσεως ἐπικρέμαται. Ὅταν οἱ γονεῖς ἄνευ ὑπαιτιότητος αὐτῶν ἐμποδίζωνται νὰ ἐκπληρῶσι τὸ καθῆκον τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων, τότε ἡ πολιτεία ὀφείλει νὰ ἀναλαμβάνῃ τὸ καθῆκον τοῦτο. Γνωστὸν εἶνε, ὅτι ἔν τισι τῶν κατ' ἰδίαν γερμανικῶν κρατῶν ὑφίστανται νόμοι, δι' ὧν κανονίζεται ἡ ἀναγκαστικὴ ἐκπαίδευσις ἤ, ὡς ἡμεῖς σήμερον λέγομεν, ἡ ὑπὸ τῆς πολιτείας ἐπιτηρουμένη παίδευσις τῶν ἠθικῶς παραμελουμένων παιδίων καὶ νέων. Ἐν ἄλλαις πολιτείαις, ὡς ἰδίως ἐν Πρωσσίᾳ (νόμος τῆς 13 Μαρτίου 1878), ἡ ἀναγκαστικὴ παίδευσις χωρεῖ τοὐναντίον, ὅταν ὑπὸ τῶν ἐπιτροπικῶν ἀρχῶν

πιστοποιῆται ἡ διάπραξις ἀξιοποίνου τινὸς πράξεως ἐκ μέρους τοῦ παιδίου. Ὅτι δὲ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ, ἦν δῆλον πρὸ πολλοῦ εἰς πάντας τοὺς γνώστας τῶν σχέσεων. Θύελλα ἀγανακτήσεως διέδραμε διὰ πασῶν τῶν γερμανικῶν χωρῶν, ὅτε τὰ νομοσχέδια τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἀπὸ ἐγωϊστικῆς, καθαρῶς ρωμανιστικῆς ἐπόψεως ἀφορμώμενα, ἥτις μόνον δίκαιον τῶν γονέων γνωρίζει, ἀλλ' οὐδὲν καθῆκον τούτων ἀπένοντι τῶν τέκνων, ἐπεζήτουν ἐν τῷ εἰσαγωγικῷ νόμῳ νὰ περιορίσωσι τὴν ἀναγκαστικὴν παίδευσιν ἐν ταῖς περιπτώσεσι, καθ' ἃς πρόκειται ὑπαιτιότης τῶν γονέων, ἐκήρυσσον δὲ ρητῶς ὡς καταργημένους ὅλους τοὺς ἐγχωρίους νόμους, οἵτινες ὑπερέκεινα τούτων εἶχον προστατεύσει τὴν παραμελουμένην νεότητα καὶ ὅταν οὐδεμία ὑπαιτιότης τῶν γονέων ὑπῆρχε. Χάρις δ' εἰς τὴν ζωηρὰν ἔκφρασιν. ἧς τὸ αἴσθημα τοῦτο ἔτυχεν ἐν ἅπασι τοῖς εἰδικοῖς κύκλοις, ὁ εἰσαγωγικὸς νόμος ὑπὸ τὴν παροῦσαν αὐτοῦ μορφὴν διὰ τοῦ ἄρθρου 135 ἀφίνει ἐν ἰσχύϊ τοὺς μέχρι τοῦ νῦν ἐκδοθέντας ὁμοσπονδιακοὺς νόμους.

Τοιουτοτρόπως ὅμως ὁ μὲν κίνδυνος μεταστροφάδην ἀναθεωρήσεως τῶν ἡμετέρων νομικῶν καθεστώτων ἀποσοβεῖται, ἀλλὰ πολλοῦ γε καὶ δεῖ ὁ ἐπιδιωκόμενος σκοπὸς νὰ ἐπιτευχθῇ. Κατὰ διττὸν δὲ τρόπον δύναται οὗτος νὰ κατορθωθῇ· εἴτε διὰ τῆς ἐγχωρίου νομοθεσίας ἐκείνων τῶν κρατῶν, ἅτινα σήμερον ἔτι γνωρίζουσι μόνον τὴν ἀναγκαστικὴν παίδευσιν τῆς ἐγκληματούσης νεότητος, εἴτε ὑπὸ τῆς γερμανικῆς αὐτοκρατορίας διὰ τῆς ἑνιαίας νομοθεσίας. Δὲν ἀμφιβάλλω οὐδεμίαν στιγμὴν περὶ τούτου, ὅτι ὁ τελευταῖος τρόπος εἶνε ὁ προτιμότερος. Ὁ ἐκδοθησόμενος αὐτοκρατορικὸς νόμος θὰ δυνηθῇ νὰ λάβῃ τὸν Πρωσσικὸν νόμον τοῦ 1878 ὡς ὑπόδειγμα ἰδίως ἐν τούτῳ, ὅτι οὗτος ἀνατίθησι τὸ οἰκονομικὸν βάρος,—ὅπερ μέλλει νὰ ἐπαχθῇ διὰ τῆς ἐκτάσεως τῆς ὑπὸ τῆς πολιτείας ἐπιτηδευμένης παιδεύσεως,—εἰς τὴν πολιτείαν καὶ τὰ κεφαλαιοῦχα ἐπαρχιακὰ σωματεῖα. Αἱ δαπάναι δ' ἄλλως θ' ἀνταποδοθῶσι δαψιλῶς ἐν τῇ ἐλαττώσει τῶν ἐγκλημάτων.

Περὶ τοῦ δευτέρου σημείου θὰ ἐκφρασθῶ ἀκόμη συντομώτερον. Ὅστις ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως εἴτε μόνον ὡς ἐνεργὸν μέλος προστατευτικῆς τινος ἑταιρείας, δι' ἀπολυθέντας καταδίκους, γνωρίζει τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἡμετέρου σωφρονιστικοῦ συστήματος, οὗτος γνωρίζει ἐπίσης ὅτι ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὑπάρχει ἀπόλυτος ἀνάγκη θεραπευτικοῦ φαρμάκου. Ὁλόκληρον τὸ ἡμέτερον σημερινὸν ποινικὸν σύστημα στηρίζεται ἐπὶ τῆς στερητικῆς κατά τῆς ἐλευθερίας ποινῆς. Μὴ ἐκπλήττεσθε δέ, κύριοί μου, ὅτι οἱ ἡμέτεροι πίνακες τῆς ποινικῆς στατιστικῆς δεικνύουσι μέγαν καὶ αὐξάνοντα ἀριθμὸν καταδίκων εἰς τὴν χρηματικὴν ποινήν. Διότι ἡ μὴ δυναμένη νὰ ἐκτιθῇ χρηματικὴ ποινὴ μεταβάλλεται εἰς στερητικὴν τῆς ἐλευθερίας ποινὴν κατὰ τὸν περίεργον καὶ ἀξιοσημείωτον ἐκεῖνον,—τὸν ἐν τῇ σημερινῇ νομοθεσίᾳ ὅλων τῶν πεπολιτισμένων Κρατῶν ἀπαντῶντα,—νομικὸν κανόνα, ὅτι διὰ τὴν πρᾶξιν, ἣν ὁ πλούσιος δι' ὀλίγων ταλήρων κανονίζει, ὁ πτωχὸς ὀφείλει νὰ δώσῃ δίκην κατά τε τὸ σῶμα καί,—ἐπιτραπήτω μοι νὰ προσθέσω,—κατὰ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. Ἀλλὰ διὰ τῆς στερητικῆς κατὰ τῆς ἐλευθερίας ποινῆς ἀποσπῶμεν τὸν κατάδικον ἀπὸ τῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτοῦ. Φέρομεν δ' αὐτὸν εἰς τὴν φυλακήν,— ἐν ᾗ ἐν πολλαῖς περιπτώσεσιν ἐλλείπει πᾶσα ἐποπτεία καὶ ἀσχολία,—εἰς ἐγγυτάτην ἐπαφὴν μετ' ἄλλων, ἴσως πολλάκις πρότερον τιμωρηθέντων ἀτόμων. Καὶ ὅταν οὗτος μετὰ ἑβδομάδας καὶ μῆνας ἢ μετὰ ἔτη αὖθις ἐξέλθῃ πάλιν εἰς τὴν ἐλευθερίαν, οἱ οἰκονομικοὶ δεσμοὶ ἔχουσιν ἤδη χαλαρωθῆ, ἂν καὶ μὴ λυθῇ. Ἡ θέσις, ἣν οὗτος ἐν τῷ ἐπαγγέλματι αὐτοῦ εἶχε καταλάβει, κατέχεται νῦν ὑπ' ἄλλου, ἐπιζητῶν δὲ τὴν ἀπόκτησιν νέας θέσεως εὑρίσκει ὁ ἀπολυθεὶς κατάδικος κεκλεισμένας τὰς θύρας. Πόσου χρόνου καὶ χρήματος, ὁποίου θησαυροῦ φιλανθρωπίας καὶ χριστιανικῆς ὑπομονῆς γίνεται χρῆσις ὑπὸ τῶν ἡμετέρων προστατευτικῶν ἑταιρειῶν, ὅπως ἐπανορθώσωσι τὴν κοινωνικὴν ἀποκατάταξιν, ἣν ἡ πολιτεία διὰ τῆς ποινικῆς αὐτῆς δικαιοσύνης ἐπετέλεσε καὶ ἐπαναφέρωσι εἰς τὴν κοινωνίαν τὸν ἐκ τῆς φυλακῆς ἀπολυθέντα! Καὶ ὅμως ὀφείλομεν, ἐὰν εἴμεθα δίκαιοι, νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι αἱ προσπάθειαι αὗται κατὰ τὰς πλείστας τῶν περιπτώσεων δὲν ἔχουσι μόνιμον ἀποτέλεσμα, ὅτι ὁ ἅπαξ καταδικασθεὶς ἐν ταῖς πλείσταις περιπτώσεσιν,—ὡς ἡ ποινικὴ στατιστικὴ διδάσκει ἡμᾶς,— διαπράττει αὖθις νέον ἀδίκημα καθ' ὑποτροπήν.

Μεταρρύθμισις τοῦ ἡμετέρου ποινικοῦ συστήματος: τοῦτο ἀποτελεῖ τὴν δευτέραν ἀπαίτησιν ἣν ὁ εἰδήμων ὀφείλει νὰ προλάβῃ εἰς τὴν Αὐτοκρατορικὴν νομοθεσίαν. Κατὰ ποῖον δὲ τρόπον ἡ μεταρρύθμισις αὕτη θὰ ἐπακολουθήσῃ, πῶς ἔδει νὰ ἀντικατασταθῶσιν ἡμέτεραι σημεριναὶ διατάξεις, δὲν θὰ ἐξηγήσῳ ὑμῖν ἐνταῦθα, οὐχὶ διότι δὲν εἶνε πιθανὴ ἡ κατὰ τὰ προσεχῆ ἔτη ὁριστικὴ μεταρρύθμισις τοῦ πρὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου πεπαλαιωμένου Π. Κ. ἡμῶν. Εἰ καὶ ἐν τοῖς ἁρμοδίοις κύκλοις ἡ μεταρρύθμισις αὕτη εὑρίσκεται ὑπὸ σκέψιν, εἰ καὶ οἱ νομοθετικοὶ παράγοντες ἐν τῇ αὐτοκρατορίᾳ,—οἵτινες μέχρι τῶν τελευταίων μηνῶν σφόδρα ἀπησχολοῦντο ὑπὸ τῶν μεταβολῶν ἐν τῇ σφαίρᾳ τοῦ σημερινοῦ ἀστικοῦ Δικαίου ἡμῶν,—νῦν εἶνε ἐλεύθεροι νὰ ἐπιληφθῶσι τῆς νέας ταύτης, ὀλιγώτερον ἐκτενοῦς. ἀλλὰ πολλῷ σπουδαιοτέρας ἐργασίας· ἐν τούτοις ὅμως θὰ παρέλθωσιν ἀκόμη ἔτη πρὶν ἢ αἱ γνῶμαι εἰς τοσοῦτο διϋλισθῶσιν, ὥστε νὰ εἶνε δυνατὴ ἡ ἐπιχείρησις τοῦ ἔργου μετ' ἐλπίδος ἐπιτυχίας αὐτοῦ.

Ἄλλως ὅμως ἔχει ἡ πρώτη ἀπαίτησίς μου περὶ αὐτοκρατορικοῦ νόμου, ἀφορῶντος εἰς τὴν ὑπὸ τῆς πολιτείας ἐποπτευομένην ἀνατροφὴν τῆς παραμελουμένης νεότητος. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου αἱ γνῶμαι ἔχουσιν ἤδη διϋλισθῆ, Ἀφ' ἧς ὁ διεθνὴς Ποινικὴ ἕνωσις παρέδωκε τῇ δημοσιότητι τὸ ἠτιολογημένον νομοσχέδιον αὐτῆς ἅπαντες οἱ εἰδήμονες ἄνδρες προσεχώρησαν εἰς τοῦτο κατ' ἀρχήν, ὡς καὶ εἰς τὰ σπουδαιότερα προβλήματα τῆς ἐκτελέσεως αὐτοῦ· ἤτοι αἱ μεγάλαι ὑπὲρ τῶν φυλακῶν ἑταιρεῖαι, ὡς καὶ ἡ κεντρικὴ ἐπιτροπὴ τῶν ἐσωτερικῶν ἱεραποστόλων ἢ τὸ καθολικὸν συνέδριον τῶν Γερμανῶν διδασκάλων.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου δέ, ἤτοι εἰς τὴν ἀξίωσιν ἡμῶν, ὅπως ἡ νομοθεσία προβῇ ταχέως καὶ τελεσφόρως, δὲν εἶνε δυνατὸν ν' ἀντιταχθῇ ἡ συνήθης καὶ ἀρεστὴ ἀντίρρησις, ὅτι τὸ ζήτημα δὲν εἶνε εἰσέτι ὥριμον πρὸς κρίσιν. Ἐὰν ἅπαξ σώσωμεν τὴν νεότητα ἀπὸ τοῦ κινδύνου τῆς ἠθικῆς παραμελήσεως, τότε κατὰ πᾶσαν ἐπίσης ἀνθρωπίνην πρόβλεψιν θὰ ἐλαττωθῇ οὐσιωδῶς καὶ ὁ ἀριθμὸς νῶν καταδίκων ἐγκληματιῶν ἐν γένει, ἰδιαιτέρως ὅμως ἐπίσης καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν προηγουμένως τιμωρηθέντων, τοιουτοτρόπως δὲ θὰ τεθῇ ἐκποδὼν ἐν τῷ γερμανικῷ κράτει, τοὐλάχιστον ἐν μέρει, ὁ κ ο ι ν ω ν ι κ ὸ ς—π α θ ο λ ο γ ι κ ὸ ς χ α ρ α κ τ ὴ ρ τῆς ἐγκληματικότητος.

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ) *Κ. Α. ΚΥΠΡΙΑΔΗΣ*

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑΣ ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ ΤΟΥ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

(Συνέχεια προηγουμένου φύλλου)

ΤΟΥ Ἀτρέως υἱὸς ἦν ὁ Ἀγαμέμνων. ὁ ἡγεμὼν τῶν εἰς Τροίαν ἐκστρατευσάντων Ἑλλήνων, ὃν ἐφόνευσεν ἐπανελθόντα εἰς Ἄργος ἡ γυνὴ αὐτοῦ Κλυταιμνήστρα μετὰ τοῦ ἐραστοῦ αὐτῆς Αἰγίσθου. Ἡ Ἠλέκτρα, ἡ ἀδελθὴ τοῦ Ὀρέστου, ἵνα σώσῃ τὸν ἀδελφὸν ἀπὸ τῶν φονικῶν χειρῶν τῆς μητρός, πέμπει αὐτὸν κρύφα εἰς Φανότην, πόλιν τῆς Φωκίδος παρὰ τὸν Παρνασόν, πρὸς τὸν ἐκ μητρὸς θεῖον αὐτῆς, τὸν βασιλέα Στρόφιον. Ὁ Ὀρέστης ἀνδρωθεὶς ἐπανακάμπτει εἰς Ἄργος καὶ ἐκδικούμενος τὸν φόνον τοῦ πατρὸς ἀποκτείνει τὴν μητέρα αὐτοῦ Κλυταιμνήστραν καὶ τὸν ἐραστὴν αὐτῆς Αἴγιστον. Οὕτω δὲ φόνος ἐπὶ φόνῳ συνετάραττε διηνεκῶς τὸ πανδάκρυτον γένος τῶν Πελοπιδῶν, ἐξ οὗ οἱ τραγικοὶ ποιηταὶ ἠρύοντο τὰς ὑποθέσεις τῶν δραμάτων αὐτῶν.

Ἀλλ' ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ προκείμενον δρᾶμα. Ἡ Ἰφιγένεια ἐν τῷ προλόγῳ ἀπεικονίζεται ὡς εὐσεβὴς πρὸς τὴν θεάν, τὴν σώτειραν αὐτῆς, δὲν σφαγιάζει ὅμως τοὺς κατερχομένους εἰς τὴν χώραν ἐκείνην Ἕλληνας, ἀλλὰ μόνον κατάρχεται τῆς θυσίας διὰ χερνίβων· φοβεῖται τὴν θεὰν καὶ δὲν τολμᾷ νὰ ἐπικρίνῃ τοὺς ἀρέσκοντας αὐτῇ ξενοκτόνους νόμους, λέγουσα «τὰ δ' ἄλλα σιγῶ, τὴν θεὸν φοβουμένη»· ὅτε ὅμως ὕστερον προσφέρονται αὐτῇ πρὸς θυσίαν οἱ συλληφθέντες νέοι Ὀρέστης καὶ Πυλάδης, καίτοι ἦν ἐξηγριωμένη ἐκ τῶν ὀνείρων καὶ ἐγένετο δύσνους τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλ' ὅμως ἐπικρίνουσα μέμφεται τὰς ἀνθρωποθυσίας ὡς σοφίσματα τῆς θεᾶς, ἥτις ἐνῷ ἀπείργει τῶν βωμῶν τοὺς ἀψαμένους φόνου ἢ λοχείας ἢ νεκροῦ, αὕτη θυσίαις ἥδεται βροτοκτόνοις. Ὀρθότερον δὲ σκεπτομένη ἀποφαίνεται ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἦνε τοσοῦτον μωρὰ ἡ θεά, ἀλλὰ οἱ ἐν Ταυρίδι ἀνθρωποκτόνοι βάρβαροι ἀνέφερον εἰς αὐτὴν τὸ φαῦλον, ἐπειδὴ οὐδεὶς τῶν θεῶν εἶνε κακός.

Ὁ Εὐριπίδης δὲν ποιεῖ τοὺς χαρακτῆρας εἴτε τὰ ἤθη τῶν δρώντων προσώπων ἰδανικούς, ὅπως ὁ Σοφοκλῆς, ἀλλ' ὁμοίους, δηλαδὴ κατὰ ἄνθρωπον, φυσικοὺς, πραγματικούς, ὁποῖοι ἦσαν οἱ χαρακτῆρες τῶν συγχρόνων αὐτῷ ἀνθρώπων, τελειοτέρους ὅμως. Ὁ Ἀριστοτέλης παραβάλλων τοὺς εἰκονογράφους πρὸς τοὺς ποιητὰς λέγει «ἐπεὶ »δὲ μίμησίς ἐστιν ἡ τραγῳδία βελτιόνων ἢ καθ' ἡμᾶς, »δεῖ μιμεῖσθαι τοὺς ἀγαθοὺς εἰκονογράφους· καὶ γὰρ ἐ»κεῖνοι ἀποδιδόντες τὴν ἰδίαν μορφήν, ὁμοίους ποιοῦντες, »καλλίους γράφουσιν· οὕτω τὸν ποιητὴν μιμούμενον καὶ »ὀργίλους καὶ ῥᾳθύμους καὶ τἆλλα τὰ τοιαῦτα ἔχοντας »ἐπὶ τῶν ἠθῶν, τοιούτους ὄντας ἐπιεικεῖς ποιεῖν ». Ὁ Σοφοκλῆς καὶ ὁ εἰκονογράφος Πολύγνωτος ἀπεικόνιζον τὰ πρόσωπα, οἷα δεῖ εἶναι, δηλαδὴ ἰδανικά, σύμφωνα πρὸς τὴν ὑφ' αὐτῶν σχηματισθεῖσαν ἰδέαν τοῦ καλοῦ, ἧς ἐκεῖνα ἦσαν ἀπαύγασμα, ὁ Εὐριπίδης ὅμως καὶ οἱ νεώτεροι τραγικοί, ὡς καὶ ὁ εἰκονογράφος Ζεῦξις, δεν ἀπεσπῶντο ἐκ τοῦ φυσικοῦ, ἀλλ' ἐποίουν τὰ πρόσωπα αὐτῶν φυσικά, οἷοι ἦσαν οἱ σύγχρονοι αὐτῶν ἄνθρωποι· τοὺς φυσικοὺς ὅμως τούτους χαρακτῆρας ἐβελτίουν καὶ ἐτελειοποίουν, ὥστε νὰ ἦνε ἀνώτεροι τῶν συνήθων. Οὕτω λέγεται περὶ τοῦ Ζεύξιδος, ὅτι θέλων νὰ γράψῃ τὴν Ἑλένην ἔλαβεν ὡς πρότυπον πέντε τὰς καλλίστας παρθένους τῆς πόλεως. Οὕτω δὲ ἔγραφε τὰς εἰκόνας αὐτοῦ καλλίους, ἀλλὰ καὶ ὁμοίας δηλ. φυσικάς, ἀποδιδοὺς τὴν ἰδίαν μορφήν. Δὲν εἶνε δὲ τελείως ὀρθὸν τὸ λεγόμενον ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους, ὅτι ὁ μὲν Πολύγνωτος «ἀγαθὸς ἠθογράφος, ἡ δὲ Ζεύξιδος γραφὴ οὐδὲν ἔχει ἦθος». Τοιοῦτοι εἶνε οἱ χαρακτῆρες τῆς τε Ἰφιγενείας καὶ τοῦ Ὀρέστου ἐν τῷ προκειμένῳ δράματι, δηλ. φυσικοί, ἀλλὰ τελειότεροι τῶν συνήθων. Ἡ Ἰφιγένεια εὐσεβὴς οὖσα καὶ εὐγνώμων πρὸς τὴν σώτειραν αὐτῆς Ἄρτεμιν φοβεῖται τὴν θεάν, ὡς πᾶσα ἄλλη γυνή, καὶ ὑπακούει τῆς νόμοις αὐτῆς κατ' ἀνάγκην, φύσει ὅμως εἶνε χρηστὴ καὶ βελτίων καὶ σοφωτέρα τῶν ἄλλων γυναικῶν. Διὸ ὀρθότερον σκεπτομένη ἀποφαίνεται ὕστερον, ὅτε πράγματι μέλλει νὰ θυσιάσῃ τὸν Ὀρέστην καὶ Πυλάδην, ὅτι ἀδύνατον εἶνε νὰ ἐπιθυμῶσιν οἱ θεοὶ ἀνθρωποθυσιῶν, ἀλλ' ὅτι αὗται εἶνε ἐπινοήματα βαρβάρων ἀνδρῶν Καὶ ὁ Ὀρέστης, καίτοι εἶνε φύσει ἀνδρεῖος καὶ εὐσεβὴς ἀνήρ, βλέπων ὅτι μέχρι τοῦδε ἡ ἐκπλήρωσις τῶν χρησμῶν δὲν ἀπήλλαξεν αὐτὸν τῶν δεινῶν, δείκνυσιν ἀμφιβολίαν καὶ δισταγμὸν περὶ τῆς ἀληθείας τῶν χρησμῶν καὶ ὡς κοινὸς ἄνθρωπος δειλιᾷ πρὸ τοῦ κινδύνου καὶ θέλει ἄπρακτος νὰ ἀναχωρήσῃ οἴκαδε· ὅτε ὅμως ὁ Πυλάδης ὑπομιμνήσκει αὐτόν, ὅτι «φεύγειν μὲν οὐκ ἀνεκτὸν, οὐδ' εἰώθαμεν, τὸν τοῦ θεοῦ δὲ χρησμὸν οὐ κακιστέον», καὶ ὅτι «τοὺς πόνους ἀγαθοὶ τολμῶσι, δειλοὶ δ' εἰσὶν οὐδὲν οὐδαμοῦ», τότε σκεψάμενος ὀρθότερον πείθεται τῷ φίλῳ, ἀνακαλεῖ τήν πρὸς τὸν θεὸν μομφὴν αὐτοῦ καὶ ἀναλαμβάνων ἦθος βέλτιον λέγει «τολμητέον· μόχθος γὰρ οὐδεὶς τοῖς νέοις σκῆψιν φέρει». Ἂν δὲ ἡ αὐτὴ Ἰφιγένεια, ἧς ἡ καρδία πρότερον ἦτο γαληνὸς καὶ φιλοικτίρμων πρὸς

τοὺς ξένους καὶ ἔχυνε δάκρυ πρὸς τοὺς παραδιδομένους εἰς τὰς χεῖρας αὐτῆς, νῦν ἕνεκα τῶν ὀνείρων λέγει «δύσνουν με λήψεσθ' οἵτινες ποθ' ἥκετε», ἐπειδή, ὅταν τις δυστυχήσῃ, οὐκ εὖ φρονεῖ τοῖς δυστυχεστέροις, λυπεῖται ὅμως διότι οἱ προσφερόμενοι εἰς θυσίαν δὲν εἶνε ἡ Ἑλένη καὶ ὁ Μενέλαος, οἱ αἴτιοι τῆς δυστυχίας αὐτῆς. Ἡ Ἰφιγένεια δὲν ἦτο βεβαίως χριστιανή, ἵνα μὴ μνησικακῇ κατὰ τῶν ἐχθρῶν αὐτῆς, ἀλλ' ἐθνικὴ, ὡς τοιαύτη δὲ ἐπίστευεν ὡς καὶ πάντες οἱ Ἕλληνες ὅτι τὸ ἀνδραποδίζεσθαι, τὸ ἀχαριστεῖν καὶ τὸ κακῶς ποιεῖν τοὺς πολεμίους ἦν δίκαιον, μόνος δὲ ὁ Σωκράτης ἐδογμάτευεν ὅτι τὸ ἀδικεῖσθαι εἶνε κρεῖττον τοῦ ἀδικεῖν.

Ὅτι δὲ ἡ Ἰφιγένεια τό ὄνειρον αὐτῆς διηγεῖται πρὸς τὸν ἀγνὸν αἰθέρα, τοῦτο ποιεῖ κατ' ἔθος Ἑλληνικόν, πιστεύουσα,ὅτι διὰ τοῦ τρόπου τούτου θὰ ἀποτρέψῃ ἀφ' αὐτῆς τὸ κακόν, δι' οὗ ἠπείλει αὐτὴν τὸ ὄνειρον, ἢ ὅτι θὰ ἀνακουφισθῇ, ἂν ἀνοίξῃ τὴν καρδίαν αὐτῆς πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν ἔρημον γῆν. Ὅμοιόν τι ἔθιμον σώζεται ἔτι καὶ νῦν ἐνιαχοῦ τῆς Ἑλλάδος, ὅπου αἱ χηρεύουσαι γυναῖκες μετὰ τὸν θάνατον τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἐπὶ ὡρισμένας ἡμέρας πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ἐξέρχονται τῶν οἴκων αὐτῶν καὶ θρηνοῦσι μεγαλοφώνως τὸν θανόντα ἄνδρα αὐτῶν. Ὡς πρὸς τὰ ἤθη τῶν δρώντων προσώπων ὁ Εὐριπίδης, μὴ ἐπιδιώκων τὸ ἰδανικὸν καὶ βέλτιον, πολὺ ὑπολείπεται τοῦ Σοφοκλέους, ἐπειδὴ δὲν ἐξαίρει τὸ ἦθος τοῦ πρωταγωνιστοῦ διὰ τῶν ἀντιθέσεων τοῦ ἤθους τῶν ἄλλων προσώπων, ὅπως ὁ Σοφοκλῆς ἐξαίρει τὸ ἦθος τῆς Ἀντιγόνης διὰ τοῦ τῆς Ἰσμήνης καὶ τὸ τῆς Ἠλέκτρας διὰ τοῦ τῆς Χρυσοθέμιδος καὶ τὸ τοῦ πανούργου Ὀδυσσέως διὰ τοῦ ἤθους τοῦ εὐθέος Νεοπτολέμου.

Μετὰ τὸν πρόλογον ἕπεται ἡ πάροδος, ἤτοι τὸ ᾆσμα, ὅπερ ἐψαλλεν ὁ Χορὸς τοῦ δράματος,εἰσερχόμενος δεξιόθεν εἰς τὴν ὀρχήστραν τοῦ θεάτρου. Ὁ χορὸς ἐνταῦθα εἰσέρχεται μετὰ τὴν ἀριστερόθεν ἀναχώρησιν τοῦ Ὀρέστου καὶ Πυλάδου, τεταγμένος πιθανῶς κατὰ λόχους, ἔχων τρία κατὰ μέτωπον πρόσωπα καὶ πέντε κατὰ βάθος. Ἐπειδὴ ὁ χορὸς ἐκλήθη ὑπὸ τῆς ἱερείας, ἵνα ἐκτελέσῃ ἱερὰν πρᾶξιν, ἡ ἀρχηγὸς τοῦ χοροῦ κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν ἔθος ἐπιβάλλει κατ' ἀρχὰς τοῖς κατοικοῦσι τὴν χώραν εὐφημίαν, δηλαδὴ κανανυκτικὴν σιγήν, ἵνα μὴ ταραχθῶσι τὰ ἱερά, εἶτα δὲ ᾄδει πρὸς τὸν αὐλὸν σύμπας ὁ χορὸς προσόδιον ᾆσμα πρὸς τὴν Ἄρτεμιν, δι' οὗ ἀναγγέλλει τὴν ἔλευσιν αὐτοῦ, οἷον συνήθως ᾖδον οἱ χοροί, ὁσάκις προσήρχοντο εἰς ναὸν ἢ βωμόν,ἵνα προσφέρωσι δῶρα ἢ θυσίαν. Ἄιδων δὲ ἀφικνεῖται εἰς τὸ μέσον τῆς ὀρχήστρας, ὅθεν στρέφεται πρὸς τὴν σκηνὴν κατὰ στίχους, σχηματίζοντας εὖρος 5 καὶ βάθος 3 προσώπων. Συγχρόνως δὲ ἐξέρχεται ἐκ τῆς θύρας τοῦ ναοῦ ἡ Ἰφιγένεια παρακολουθουμένη ὑπὸ πολλῶν θεραπαινίδων, ὧν αἱ μὲν φέρουσι χρυσοῦν κρατῆρα, αἱ δὲ μικρὰ σκεύη, περιέχοντα νεκρικὰς σπονδάς, δηλ. ὕδωρ, γάλα, οἶνον καὶ μέλι. Ἡ δὲ ἀρχηγὸς τοῦ χοροῦ ἀποτεινομένη πρὸς τὴν Ἰφιγένειαν ἐρωτᾷ ἔκπληκτος τὴν κόρην τοῦ ἐνδόξου Ἀγαμέμνονος, διατὶ ἐκάλεσε τὸν χορὸν πρὸς τὸν ναόν. Ἡ Ἰφιγένεια κατελθοῦσα τῆς κλίμακος χωρεῖ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν καὶ ἀποκρινομένη πρὸς τὸν χορόν λέγει,ὅτι ἰδοῦσα ὄψιν ὀνείρων θρηνεῖ τὸν ἀδελφὸν, ὃν νομίζει νεκρόν, εἶτα δὲ εἰς θρῆνον ἐκρηγνυμένη ἀναβοᾷ «ὀλόμαν, ὀλόμαν· οὐκ εἴσ' οἶκοι πατρῷοι· οἴμοι μοι, φροῦδος γέννα, φεῦ φεῦ τῶν Ἄργει μόχθων» Μετὰ μικρὰν παῦσιν συνερχομένη εἰς ἑαυτὴν παραπονεῖται πρὸς τὸν θεὸν,ὅτι ἐσύλησεν αὐτὴν τὸν μόνον ἀδελφὸν καὶ ἀναγγέλλει τὴν σπονδὴν, ἣν μέλλει νὰ προσφέρῃ πρὸς τὸν ἀδελφὸν, ὃν νομίζει νεκρόν. Λαβοῦσα δὲ παρὰ μιᾶς τῶν θεραπαινίδων τὸν κρατῆρα, ἐν ᾧ ἐν τῷ μεταξὺ αὗται ἀνέμιξαν τὰς σπονδάς, καὶ χύνουσα ἐξ αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν χοὰς διὰ τὸν ἀδελφὸν δέεται αὐτοῦ, ἵνα δέξηται αὐτάς, διότι πρὸς τὸν τάφον αὐτοῦ, μακρὰν οὖσα, δὲν δύναται νὰ προσφέρῃ τὴν ξανθὴν αὐτῆς κόμην οὐδὲ δάκρυ νὰ χύσῃ. Πρὸς τὸν θρῆνον τῆς Ἰφιγενείας ἀνταποκρινόμενος ὁ χορὸς ἀναγγέλλει καὶ αὐτὸς κατ' ἀρχὰς τὸν ἑαυτοῦ θρῆνον, ὅστις δὲν εἶνε οὔτε εὐκτήριος παιὰν δι' οὗ γίνεται ἐπίκλησις εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ θεοῦ, οὔτε εὐχαριστήριος ὕμνος διὰ παρασχεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ θεοῦ βοήθειαν, ἀλλὰ εἶνε θρῆνος τοῦ Ἅιδου, θρηνούμενος ὑπὸ τῶν τεθλιμμένων, ἔχων τὴν ἀρχὴν ἐκ τῆς Ἀσίας, τῆς χώρας τῶν βαρβάρων, ὃν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ᾆσμα εὐχαρίστως ἀκούουσιν οἱ νεκροί. «Οἴμοι», ἀναφωνεῖ, «τῶν »Ἀτρειδῶν οἴκων ἔρρει φῶς σκήπτρων, οἴμοι, τῶν σῶν »πατρῴων οἴκων· οὐκέτι τῶν εὐόλβων Ἄργει βασιλέων »ἀρχά, μόχθος δ' ἐκ μόχθων ᾄσσει».

(ἀκολουθεῖ) Ν. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

ΜΑΓΝΗΤΕΣ

ΚΟΙΜΑΤΑΙ...

Τὸ ἀγέρι πνέει μοσκὸβολο
Σὰν μέσα ἀπὸ βανίλλιες,
Μὰ ἡ κόρη μὲς στὴν κάμαρα
Κοιμᾶται ἀγαλινὰ
Εἶνε ἀνοιχτὲς ἀντίκρυ μου
Τοῦ παραθύρου ἡ γρίλλιες
Καὶ τῆς καντήλας μέσα τους
Τὸ φῶς ἀργοπερνᾷ. . . .

Κοιμᾶται ἡ κόρη!... ἄχ, νἄητανε
Τὴν ὥρα αὐτὴ νὰ μάσω
Τὰ πειὸ ἐλαφρὰ ροδόφυλλα,
Τὰ πειὸ ἄσπρα γιασεμιά,
Σιγά, κρυφὰ στὸ πλάγι της
Ἴσκιος ὡραῖος νὰ φτάσω,
Κι' ἐρωτικώτατο ὄνειρο
Στὴν νύχτα τὴν γλυκειά!

Καὶ στὸ κρεββάτι ὁλόγυρα
Κι' ἀπ' τὴν παρθένα γύρα
Νὰ ράνω τὰ ἑκατόφυλλα
—Ὦ μυστικὲ καημέ!—
Κι' ὕστερα μὲς στὰ λούλουδα
Μέσα στὰ πλούσια μύρα,
Νὰ γείρω, ἐκεῖ, παράμερα.
Καὶ νὰ πεθάνω—ὤϊμέ! . . .

Θ. Ζωϊόπουλος

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

(Συνέχεια προηγουμένου φύλλου καὶ τέλος)

Ἡ δ' ἐκ τῶν δημοσίων γαιῶν προκύπτουσα παραγωγὴ θὰ καθίστατο ὁ ρυθμιστὴς τῆς ἀναλόγου προσφορᾶς καὶ ζητήσεως συμφώνως πρὸς τὰς ἀνάγκας τοῦ τόπου· ἤθελε δὲ γείνει οὕτως ἀφορμὴ τῆς ἐγκαταστάσεως ἐν τῇ χώρᾳ ἰδίως τῆς γεωργίας, τῆς κτηνοτροφίας καὶ τῶν σχετικῶν μὲ ταύτας βιομηχανιῶν, αἵτινες ἐν Ἑλλάδι καθυστέρησαν τέλεον, διότι πολῖται κολακευόμενοι ἐκ τῆς πρασκαίρου αὐξήσεως τῶν τιμῶν τοῦ σταφιδοκάρπου, ἕνεκεν τῆς ἐν Γαλλίᾳ ἐνσκηψάσης φυλλοξήρας, ἐπεδόθησαν ἀποκλειστικῶς σχεδὸν εἰς τὴν πατροπαράδοτον καλλιέργειαν καὶ παραγωγὴν σταφιδοκάρπου, ἡ πλησμονὴ τοῦ ὁποίου ὡς ἐκ τῆς ἐμφυτεύσεως εἰς τὰς ἐθνικὰς γαίας σταφιδαμπέλων ἔλαβε τὸν χαρακτῆρα οὐ μόνον ματαίας δαπάνης καὶ κόπου, ἀλλὰ καὶ καταστρεπτικῆς ἐπιχειρήσεως καὶ διὰ τοὺς κτηματίας ἐκείνους, οἵτινες ἀπὸ παλαιοτάτων ἤδη χρόνων διὰ τοῦ προϊόντος τούτου ἦσαν αὐτάρκεις. Διότι αἱ ἐθνικαὶ γαῖαι ἐχρησίμευον πρὸς παραγωγὴν σίτου καὶ δημητριακῶν καρπῶν, κτηνῶν καὶ λοιπῶν πρὸς συντήρησιν τοῦ βίου ἐπιτηδείων, ἅτινα πρὸ τῆς διανομῆς τῶν ἐθνικῶν γαιῶν ἦσαν εὔωνα, ἡ εὐθυνία δὲ αὕτη καθίστα πραγματικὴν τὴν ἐκ τοῦ τιμήματος τοῦ σταφιδοκάρπου ὠφέλειαν, ὡς καὶ τῶν γεωργῶν καὶ κτηνοτρόφων, διατηρουμένης οὕτω ἰσορροπίας μεταξὺ τῶν διαφόρων τοῦ λαοῦ τάξεων ὡς πρὸς τὴν διανομὴν τοῦ ἐθνικοῦ πλούτου.

Ἤδη δυστυχῶς αἱ σταφιδοφόροι ἐπαρχίαι πένονται καὶ οἱ κόποι αὐτῶν ἀποδεικνύονται μάταιοι καὶ αὐτὸ δὲ τὸ ἐφαρμοσθὲν σύστημα τῆς παρακρατήσεως ἀνίκανον νὰ ἐπιφέρῃ θεραπείαν εἰς τὴν ἀθλιότητα αὐτῶν καὶ εἰς βελτίωσίν τινα τῆς καταστάσεώς των. Ἐν ᾧ πάντα σχεδὸν τὰ πρὸς συντήρησιν τοῦ βίου ἀγοράζονται ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς ὑπὸ τάς βαρυτάτας συνθήκας τοῦ συναλλάγματος μεγάλαι ἐκτάσεις γῆς δυνάμεναι νὰ χρησιμεύσωσι πρὸς παραγωγὴν μεγίστης ποσότητος καρποῦ διὰ τὴν παρακράτησιν. Τὸ δὲ παρακρατούμενον ποσὸν ἀντὶ νὰ χρησιμεύῃ πρὸς παραγωγὴν ὁμοίων εἰδῶν χρησιμεύσῃ πρὸς παραγωγὴν οἴνου πρωτίστης ποιότητος, ὁμοίου μὲ ἐκεῖνον, ὅστις κατεσκευάζετο ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς φυλλοξήρας καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου οἱ οἰνοποιοὶ τῆς Γαλλίας μέγιστα πλούτη ἀπεθησαύρισαν· τὸ παρακράτημα παρ' ἡμῖν τεραστίου ποσοῦ σταφιδοκάρπου πωλεῖται εἰς εὐτελεῖς τιμὰς εἰς οἰνοπτευματοποιούς, ἐνῷ τὸ παραγόμενον οἰνόπνευμα εὐτελῆ ἔχει ἐπίσης ἀξίαν, μὴ οὔσης ἐφικτῆς ἕνεκεν συνθηκῶν τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς εἰσαγωγῆς ἐν Ἑλλάδι ξενικοῦ οἰνοπνεύματος.

Τοιούτου ἀτόπου ἡ ἐπανάληψις ἐπὶ τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ ἐθνικῶν γαιῶν, κολακεύομαι νὰ πιστεύσω, ὅτι δὲν θὰ γείνῃ τοῦ λοιποῦ· αἱ δὲ αὐτόθι ἐθνικαὶ γαῖαι θὰ χρησιμεύσωσιν, ἵνα ἐκμεταλλευθῇ αὐτὰς αὐτὸ τὸ Κράτος, εἴτε να παραχωρήσῃ ταύτας προσκαίρως ὑπὸ ὠφελίμους διὰ τὸ δημόσιον συνθήκας. Ἡ διεξαγωγὴ τῶν ὑδραυλικῶν ἔργων ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐν ᾧ θὰ παρακωλύσῃ τὴν βλάβην χιλιάδων στρεμμάτων καλλιεργησίμων γαιῶν ὡς ἐκ τῶν πλημμυρῶν, θ' ἀποξηράνῃ πρὸς τούτοις τὰ γνωστὰ τοῖς πᾶσιν ἐκτεταμένα ἕλη τῆς Θεσσαλίας καὶ θ' ἀναδείξῃ ἀπεράντους ἐκτάσεις γαιῶν νῦν ἀχρήστων ὡς πρότυπα γαιῶν διά τε τὴν γονιμότητα καὶ διὰ τὴν ποιότητα τῶν ἐκ τούτων παραγομένων προϊόντων.

Ἡ γαλλικὴ ἀποστολὴ εἶχεν ἄλλοτε μελετήσει τὸ ζήτημα τοῦτο εὐρέως καὶ μελέτη πλήρης κατηρτίσθη καὶ ὑπεβλήθη εἰς τὸ ὑπουργεῖον. Καὶ ἐν τῶν ἑλῶν τούτων ἐὰν ἀποξηρανθῇ, οἷον τὸ τοῦ Καυρτικίου μεταξὺ Λαρίσσης καὶ Καρδίτσης καὶ ἐφ' οὗ νῦν ἐνεργοῦνται ὑδραυλικὰ συνεργεῖα μηχανῶν, θὰ ὑπάρξῃ ἔκτασις δημοσίων ἐθνικῶν γαιῶν καλλιεργησίμων καὶ πρώτης γραμμῆς κατὰ τὴν γονιμότητα ἄνω τῶν 400 χιλιάδων στρεμμάτων. Ἡ ἔκτασις αὕτη προστιθεμένη εἰς τὴν ἔκτασιν τῶν 560 χιλιάδ. στρεμμ. ἅτινα τὸ δημάσιον ἠγόρασε παρὰ τῶν κληρονόμων Στεφάνοβικ, ἀποτελεῖ σημαντικὴν ἔκτασιν, ἣν δύναται ἐπικερδῶς νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὸ δημόσιον, ἔτι δὲ νὰ δυνηθῇ διὰ τούτου νὰ ἐκπαιδεύσῃ διαδοχικῶς ὁλόκληρον τὸν πληθυσμὸν τῆς Ἑλλάδος, ἐφαρμόζον αὐτόθι ἅπαντα τὰ συστήματα τῆς μεγάλης καὶ μικρᾶς καλλιεργείας, τῆς μεγάλης καὶ μικρᾶς κτηνοτροφίας, τῆς μεγάλης καὶ μικρᾶς βιομηχανίας ὡς καὶ τὴν ἐφαρμογὴν αὐτόθι ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ ἐπιτήρησιν αὐτοῦ τῶν Συνεργατικῶν Συνδέσμων ὑπὸ τῶν κατόχων τῶν γαιῶν, ἃς οὗτοι θέλουσι λάβει ὑπὸ μίσθωσιν ὑπὸ τοῦ δημοσίου.

Ἐκ τῶν προεκτεθέντων νομίζω, ὅτι συνάγεται σαφῶς ὅτι δὲν δύναταί τις νὰ κατασταθῇ πλούσιος, οὔτε διότι ἔχει γαίας καὶ καλλιεργεῖ,οὔτε διότι ἔχει κτήνη ἅτινα διατρέφει, οὔτε διότι ἔχει χρήματα· διότι ταῦτα καὶ μόνα στεροῦνται ζωῆς· ἡ ζωὴ δ' ἐγκειται εἰς τὰς γνώσεις, ἤτοι τὴν τέχνην καὶ τὴν ἐπιστήμην, δι' ὧν καὶ μόνων ἀνακαλύπτονται τὰ μυστήρια καὶ οἱ θησαυροὶ τῆς φύσεως, δι' ὧν ἀντικαθίστανται τὰ καταναλωθέντα.

Κ. Μανιάκης.

Ἀντεισαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου.

ΓΡΑΜΜΑΙ ΤΙΝΕΣ
ΠΕΡΙ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

(Συνέχεια προηγουμένου φύλλου καὶ τέλος)

ΚΑΙ ναὶ μὲν ἅπαντες τῶν ἐν τῇ νήσῳ διαφόρων ὑπηρεσιῶν κλάδοι ἀνθοφοροῦσι καὶ σπερμογονοῦσι πλουσίως, πανηγυρικώτατα διατρανοῦντες καὶ εὐφραδέστατα συνηγοροῦντες ὑπὲρ τῶν νομοταγῶν καὶ φιλειρηνικῶν ἰδιωμάτων λαοῦ, ὃν ἐπαξίως σκέπει ἡ αἰγὶς φιλοδικαίου, ἀμερολήπτου καὶ λαοφιλεστάτου Ἡγεμόνος, ἀλλ' ἐφ' ᾧ ἰδίᾳ καὶ κατ' ἐξοχὴν ἐναβρυνόμεθα, εὐελπιστοῦμεν δέ, ἐκ τῶν ἄχρι τῆς ὥρας ἐπιτευχθέντων

ἀποτελεσμάτων ἀνενδυάστως ἐνθαρρυνόμενοι, τοῦτ' ἐστιν ἡ Χωροφυλακή μας.

Ἡ δύναμις αὐτῆς ὡρίσθη νόμῳ εἰς 1000 ἄνδρας δυναμένη ἐν τούτοις νὰ πολλαπλασιασθῇ ἀναλόγως τῶν περιστάσεων καὶ μέχρι συστάσεως Πολιτοφυλακῆς.

Ἐν αὐτῇ ἔχουσιν ἱδρυθῆ 30 θέσεις Ἀνθυπασπιστῶν, 115 Ἐνωμοταρχῶν, 76 Ὑπενωμοταρχῶν καὶ 737 χωροφυλάκων· πρὸς δὲ καὶ 25 τοιαῦται Ἀξιωματικῶν διαφόρου βαθμοῦ, περὶ ὧν ἐπὶ τοῦ παρόντος οὐδεὶς εἰσέτι λόγος γίγνεται. Τὸ προσωπικὸν τῶν διοργανωτῶν ἀπαρτίζεται ἐξ ἑκατοντάδος Ἀξιωματικῶν ἅμα τε καὶ Ὑπαξιωματικῶν.

Ἐξ ἀπόψεως χωρογραφικῆς ἡ Νῆσος κατανέμεται εἰς ἓξ Μοιραρχίας, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς τοῦ Ἐπιτελείου, ὧν ἑκάστη εἰς Ὑπομοιραρχίας, Τμήματα κα Σταθμούς.

Πρῶτος Ἀρχηγὸς τοῦ Σώματος τῶν λογάδων τούτων τῆς Κρητικῆς νεολαίας διωρίσθη ὁ ἱκανώτατος καὶ πεπειραμένος τῶν Β. Ἰ. Καραβινοφόρων Λοχαγὸς ἱππότης Κραβέρι Φρειδερῖκος, ὅστις θέσας τὰ θεμέλια τοῦ οἰκοδομήματος ἐκείνου, ὅπερ ἐπίσης ἱκανὸς καὶ εὐγενὴς διάδοχος ἀνύψωσεν, ἐστέγασε καὶ ἐλάμπρυνε πλουσίως καὶ καλαισθητικώτατα, συγκεντρώσας δὲ καὶ συνδέσας διὰ δεσμῶν ὁμοιογενοῦς ὑπηρεσίας τὰ ἑκασταχόθι στρατιωτικὰ σώματα, προθύμους καταβαλὼν προσπαθείας πρὸς διαμόρφωσιν καὶ στρατιωτικὴν ἐκπαιδαγώγησιν τῶν ὑπ' αὐτὸν ἀνδρῶν, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πρώτην αὐτοῦ θέσιν, τετιμημένος ὑπὸ τῆς Α' Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων διὰ τοῦ Χρυσοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ ἀπείρων εὐγνωμοσύνης καὶ ἀγάπης αἰσθημάτων τοῦ Κρητικοῦ Λαοῦ πρὸς ὃν ἀφειδῶς καὶ ἐπὶ μακρὸν παρέσχε τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας του.

Διάδοχος τούτου καὶ σήμερον Ἀρχηγὸς τῆς Κρητικῆς Χωροφυλακῆς τυγχάνει ὁ Λοχαγὸς τῶν Ἰ. Β. Καραβινοφόρων Κόμης Καπρίνι Βαλδοϋνος, ἀνὴρ τὰ μάλα φιλόπονος καὶ δραστήριος, ἀποτελειώσας, ὡς ἄνω ἐρρέθη τὸ ἐπίμοχθον ἔργον τῆς διοργανώσεως εἰς ὃ ἀποτελεσματικῶς συνέδραμον αὐτῷ καὶ οἱ λοιποὶ ἀνώτεροι παντὸς ἐπαίνου Ἀξιωματικοί.

Τοὺς παρ' αὐτοῦ δὲ καταβαλλομένους πόνους καί τὰς δαψιλεῖς προσπαθείας ἃς ἐκχέει ἀεννάως, ἐπὶ τῷ συμφέροντι τοῦ ὅλου Ἔθνους, ἐκτιμῶν ὁ Σεπτὸς ἡμῶν ἄναξ, Γεώργιος, ηὐδόκησε νὰ ἀπονείμῃ αὐτῷ ἐσχάτως τὸν Μεγαλόσταυρον τοῦ Σωτῆρος.

Τίς ἄραγε δύναται σήμερον νὰ διαμφισβητήσῃ τοῖς Κρησὶ Χωροφύλαξι πρωτεῖα πειθαρχίας, εὐπροσηγορίας, προσηνείας, εὐγενοῦς συμπεριφορᾶς, καὶ λεπτεπιλέπτου ἁβρότητος, ὑφ' ὧν ἀδόλως περιστέφονται καὶ περικοσμοῦνται; Παρ' αὐτοῖς ὁ πολίτης ἀνεξαιρέτως τυγχάνει προστασίας καὶ σκέπης, πρὸς αὐτοὺς ἐν πάσῃ στιγμῇ καὶ οἱαδήποτε ὥρᾳ δυστυχήματος ἢ λυπηροῦ συναντήματος ἀνατρέχει καὶ τὸ πρῶτον δέχεται βάλσαμον κατευνασμοῦ τῶν καρδιοκτόνων ἐκ τῶν παθημάτων του πόνων.

Αὐτοὶ ὑπὸ ἀσέληνον καὶ σελαγίζοντα, θυελλώδη τε καὶ αἴθριον οὐρανόν, ἐν ὑετώδει ἢ καὶ ξηρῷ, θερμῷ ἢ ψυχρῷ περιβάλλοντι, βαδίζουσι, τρέχουσι, βουνά, δάση, πεδιάδας καὶ ἀτραποὺς διαπερῶσι, βάραθρα διασκελίζουσι καὶ ἐπὶ κρημνῶν ἀφόβως ἀναρριχῶνται, πρὸ παντὸς κινδύνου στερροὶ μέτωπον προβάλλουσιν, οὐδὲ ὀπισθοδρομοῦσι νῶτα δειλῶς στρέφοντες, ἀλλ' ὥσπερ λέοντες, οἵτινες ὑπερηφάνως σαίνουσι τὴν οὐρὰν καὶ μεγαλοπρεπῶς μετὰ χάριτος κυματίζουσι τὴν ἄφθονον ξανθὴν χαίτην των, προβαίνουσι μετὰ τῆς προσηκούσης φρονήσεως, ἑαυτοὺς μὲν τιμῶντες οὕτω, τοῖς δὲ νόμοις κῦρος ἀείποτε ἐπαφιέμενοι. Οὐδεμία μομφή, οὐδὲν παράπονον παρ' οὐδενὸς ὑπεβλήθη πώποτε κατὰ τῶν προπυργίων τούτων τῆς Δικαιοσύνης ἐπὶ παρεκτροπῇ ἢ ἐκκλίσει τοῦ καθήκοντός των καὶ τῆς ὀφειλομένης καλῆς συμπεριφορᾶς. Καὶ εἰς τὸ τοιοῦτο λαμπρὸν ἀποτέλεσμα μεγάλως συνετέλεσε καὶ συντελεῖ ὁ τρόπος τῆς κατατάξεως, ἡ λυδία λίθος τῆς διαγωγῆς τῶν κατατασσομένων, πρὸς ὃν συνεπίκουρος εἶτα προσέρχεται ἡ ἠθικὴ διαπαιδαγώγησις καὶ διαμόρφωσις τῶν νεήλυδων, οἵτινες ἐξ ἀρχῆς ἐθίζονται ἐν τῷ σεβασμῷ καὶ τῇ ὑποταγῇ πρὸς τοὺς ἀνωτέρους των, ὑποταγῇ τοῖς νόμοις καὶ τοῖς ψηφίσμασι τῆς Πολιτείας καὶ λεπτομερεῖ ἐν γένει ἐκτελέσει παντὸς καθήκοντός των.

Ὁ μετ' ἄλλων συγχρωτισμός, καθ' ὅσον ὑπερβαίνει τὰ ὅρια καὶ κατάχρησιν ἀπειλεῖ, ἀποτρέπεται καὶ ἡ ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας σχολή, ἀναλίσκεται εἰς τὴν μελέτην τῶν κανονισμῶν καὶ εἰς ἀναγνώσεις ἠθικῶν βιβλίων, διαμορφούσας τὸ πνεῦμα καὶ ἀναπτυσσούσας τὴν φαντασίαν.

Ἅπαντες ὡς περιφίλητοι ἀδελφοὶ διαβιοῦσιν ἐν τοῖς στρατῶσιν, ἐν οἷς καὶ συσσιτοῦσιν ὡς μέλη ἐναρέτου καὶ ἀμοιβαίως φιλουμένης οἰκογενείας, διότι πῶς τοιαύτης νὰ παραλλάσσωσιν, ἀφ' οὗ μίαν ἔχουσι Πατρίδα, μίαν θρησκείαν, (εὐαρίθμων μωαμεθανῶν ὑπηρετούντων ἐν ταῖς τάξεσι τῆς Χωροφυλακῆς), ἐπὶ τὸ αὐτὸ βλέπουσι τέλος, τὴν ταχεῖαν πραγματοποίησιν τοῦ γενικοῦ ἐθνικοῦ πόθου, ἀλλήλοις δὲ συμπράττουσι προθύμως καὶ τὰς χαρὰς ἐπίσης καὶ τὰς λύπας ἐξ ἴσου μεταξύ των διανέμονται. Ἐν καφφενείοις, καταστήμασι κλπ. νὰ ὁραθῇ ποτε χωροφύλαξ, ἀδύνατόν ἐστι καὶ πανταχοῦ καὶ πάντοτε σεβόμενος καὶ ὑπακούων εἰς τοὺς ἀνωτέρους του, ἀπὸ τοῦ κατωτάτου μέχρι τοῦ ἀνωτάτου ἀνεξαιρέτως, ὁ Κρὴς στρατιώτης, τύπον καὶ ὑπογραμμὸν πειθαρχίας ἑαυτὸν ἀπαράμιλλον παρέχει πρὸς δόξαν, τιμὴν καὶ μεγαλεῖον τῆς Πατρίδος του.

Οὐδὲ ἐν τοῖς πεδίοις τοῦ Ἄρεως μειονεκτοῦσι ποσῶς κατὰ τὰς στρατιωτικὰς ἀσκήσεις δι' ἃς ἐξαιρετικὴν ἰδιοφυΐαν ὁ Κρὴς κατ' ἐξοχὴν ἀναπτύσσει. Πάντοτε κατὰ τὰς ἐπισήμους παρελάσεις καὶ ἐπιθεωρήσεις, ὧν ἡ Κρητικὴ Χωροφυλακὴ μετέχει τῶν ἐπιλοίπων Διεθνῶν ἐν Κρήτῃ Στρατευμάτων, τὸ δεξιὸν καταλαμβάνουσα κέρας, θαυμασίαν ἐπιδεικνύει ἱκανότητα καὶ παταγωδῶς χειροκροτεῖται ὑπὸ τῶν θεατῶν διὰ τὸ ἔρρυθμον καὶ τέλειον τῶν τε κινήσεων καὶ τῶν ἐλιγμῶν οὓς χαριεστάτους καθιστῶσι τὰ εὐλύγιστα, εὐθυτενῆ, κοῦφα καὶ τορνευτὰ σώματα τῶν συγκροτούντων αὐτήν.

Καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις ὁ Κρὴς Χωροφύλαξ ὑπὸ μιᾶς καὶ μόνης κατέχεται ἰδέας, ὑφ' ἑνὸς καὶ μόνου ἀείποτε διαπνέεται καὶ γαλουχεῖται ἱεροῦ αἰσθήματος, πρὸς ὡρισμένον καὶ ἀσφαλὲς βαδίζει τέλος, μίαν δὲ εὐχὴν ἐκ τῶν μυχαιτάτων τῆς καρδίας του ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν ὀρέων καὶ τῶν χθαμαλῶν κοιλάδων πρὸς τὸν Ὕψιστον ἀναπέμπει, ἵ να Ἐκεῖνος εὐδοκήσῃ πλέον καὶ πραγματοποιήσῃ τοὺς προαιωνίους πόθους τοῦ Πανελληνίου, διὰ τῆς ἐπιτελέσεως τῆς τόσον ἐπιθυμητῆς, τῆς ἀρκούντως πλέων ὡριμασάσης Ἑνώσεως τῆς Πατρίδος του Κρήτης μετὰ τῆς Σεπτῆς καί προσφιλεστάτης Μητρός της, τῆς Ἑλλάδος, ἀξιωθῇ δὲ νὰ τύχῃ τῆς Τιμῆς, ἧς ἡ ἰδέα πλειστάκις ἐβαυκάλισε τοὺς ἀειμνήστους προγόνους του, μεθύσκει δ' αὐτὸν καὶ ἐνθουσιώδη καθίστησιν, ἐκείνης τοῦ νὰ παρηγορηθῇ ὁ Μέγας τῆς Ἐλευθερίας Σπορεύς, συναθροιζομένων καὶ περιπτυσσομένων ἐν ταῖς θερμαῖς ἀγκάλαις τῆς Μητρὸς τῶν ὀρφανῶν παιδιῶν,

τῶν σκορπισμένων ἐδῶ κ' ἐκεῖ,
διωγμένων καὶ ὑβρισμένων ἀπ' τὰ ἔθνη πανοικεί.

Ναί, τότε θὰ ἀνακουφισθῇ ἀναπνέων τὴν εὐώδη αὔραν καὶ δοξάζων τὰς ἱερὰς σκιὰς τῶν πατέρων του, θέλει τονίσῃ εὐμόλπως τὴν θελκτικωτάτην ᾠδὴν καὶ πατριωτικωτάτην στροφὴν τοῦ γεραροῦ ποιητοῦ:

Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη
Τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερὰ
Καὶ 'σὰν πρῶτ' ἀνδρειωμένη
Χαῖρ' ὦ χαῖρ' Ἐλευθεριά.

Ἐ. Κ. Διαλυνᾶς.
(Φοιτητὴς τῆς Νομικῆς.)

ΔΥΟ ΤΡΙΗΡΕΙΣ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΙ

(Συνέχεια προηγουμένου φύλλου καὶ τέλος)

ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΝ ἀποτέλεσμα τῆς ἀληθῶς θαυμασίας δημηγορίας ὑπῆρξεν ἡ ἀποστολὴ δευτέρας τριήρους φερούσης τὸ ζείδωρον ψήφισμα περὶ ἀνακλήσεως τῶν σφαγῶν. Προμηθευσάντων δὲ τῶν Μυτιληναίων πρέσβεων —διηγεῖται ὁ Θουκυδίδης— εἰς τὴν τριήρη οἶνον καὶ ἄλευρον καὶ πολλὰ ὑποσχεθέντων, ἐὰν ἐφθανον ἐγκαίρως οἱ εἰς αὐτὴν εἰσελθόντες, τοσαύτη κατεβλῦθη ταχύτης περὶ τὸν πλοῦν, ὥστε οἱ ναῦται ἐκωπηλάτουν τρώγοντες συγχρόνως ἄλευρα, ζυμωμένα μετὰ οἴνου καὶ ἐλαίου. Καὶ οἱ μὲν ἐκοιμῶντο, οἱ δ' ἐκωπηλάτουν ἀλληλοδιαδόχως. Κατὰ τύχην δέ, μηδενὸς ἀνέμου ἐναντιωθέντος, καὶ τῆς πρώτης τριήρεως, τῆς κομιζούσης τὴν τρομερὰν διαταγὴν μὴ πλεούσης ταχέως, τῆς δ' ἄλλης σπευδούσης τοιουτοτρόπως, ἡ μὲν πρώτη τοσοῦτον μόνον προηγήθη τῆς δευτέρας ὅσον ἤρκει ν' ἀναγνώσῃ ὁ Πάχης τὸ ψήφισμα καὶ νὰ παρασκευάσῃ τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ. Εὐτυχῶς ἡ ἔγκαιρος ἄφιξις τῆς κομιζούσης τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα τριήρεως ἐκράτησε τὴν μάχαιραν τῶν δημίων, ἐξ ἧς ὅμως δὲν ἐσώθησαν ἀτυχῶς οἱ ἐν Ἀθήναις χίλιοι αἰχμάλωτοι.

Κατὰ δὲ τὸν χρόνον τῆς ἀνακωχῆς ὁ τῶν Ἀθηναίων στρατηγός, ἐν ἡμέραις ἀργίας. εἶχε βαθέως τρωθῇ ὑπὸ τῶν θελγήτρων τῆς Ἑλλανίδος καὶ Λαμάξιος. Ἐπωφεληθεὶς φαίνεται τῆς πρώτης διαταγῆς ἐφόγευσε, καὶ μετὰ τὴν ἀνάκλησιν τοῦ θανατηφόρου ψηφίσματος, τοὺς συ-

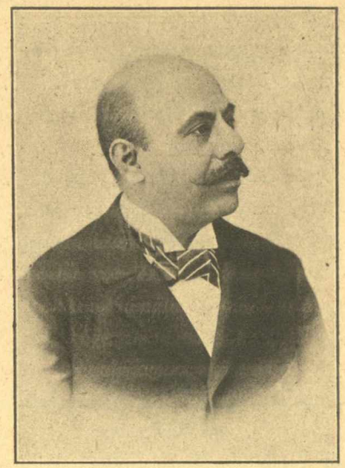

Κωνσταντῖνος Γ. Μεϊμαράκης.

Ἐξ Ἡρακλείου τῆς Κρήτης καταγόμενος ὁ Κωνσταντῖνος Μεϊμαράκης δωδεκαετὴς ἐγκαταλιπὼν τὸ πάτριον ἔδαφος ἐγκατέστη ἔκτοτε ἐν Καΐρῳ. Ἐκεῖ ἀφοσιωθεὶς μετὰ ζήλου καὶ δραστηριότητος εἰς ἐμπορικὰς ἐργασίας, ᾠδεν πνεῦμα ἐμπορικόν, ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα μετ' ὑπερηφανίας ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ὁ ἔξω Ἑλληνισμός, ἀνῆλθε ταχέως εἰς τὴν περίβλεπτον θέσιν τοῦ Γενικοῦ Διαχειριστοῦ τῶν γνωστῶν ἐν Καΐρῳ Καταστημάτων Valker-Meïmaraki.

Τῷ 1895 ἀνέλαβε συνεταιρικῶς τὸ Κατάστημα τέως Pascal κατορθώσας τὰς ἐργασίας αὐτοῦ, αἱ ὁποῖαι ἀνήρχοντο κατ' ἔτος εἰς ἑκατομμύριον, νὰ διπλασιάσῃ. Ὑπὸ τὴν στιβαρὰν του δὲ χεῖρα τοσαῦτα ἀπεκομίσθησαν κέρδη, ὥστε συνέλαβε καὶ ἐπραγματοποίησε τὸ σχέδιον τῆς συστάσεως Ἀνωνύμου Ἑταιρίας μετὰ τῶν ἀδελφῶν Valker ἐκδοὺς εἰς ἐγγραφὴν μετοχὰς 200,000 λιρῶν, καλυφθείσας ἀμέσως ὑπο ὁμάδος κεφαλαιούχων· τόσην πίστιν ἐνέπνεεν ἡ ἔκτακτος δραστηριότης καὶ τιμιότης τοῦ ἀνδρός. Καὶ διὰ συνδυασμῶν εὐφυῶν, δι' ἐπινοήσεων, διὰ προβλέψεων, δι' ἀντιλήψεως τῶν πάντων ὀξυτάτης διωργάνωσε καὶ ἐπεξέτεινε τὸν κύκλον τῶν ἐργασιῶν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἄνω Αἴγυπτον καὶ Σουδάν, εἰς ἃς ἤδη ἀπασχολεῖ 120 ὑπαλλήλους Ἕλληνας κατὰ τὸ πλεῖστον διακρινομένους ἐπὶ ἱκανότητι καὶ μορφώσει καὶ πολυγλωττίᾳ. Ἀπὸ ἑνὸς δὲ ἔτους ἀποσυρθέντος τοῦ Jhon Valker διωρίσθη παμψηφεὶ Γενικὸς Διαχειριστὴς τῶν Κακαταστημάτων Valker-Meimaraki, κατορθώσας ὥστε ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἐμψυχουμένη ἐργασία νὰ ἐκπροσωπῇ ἐνιαυσίως περὶ τὰ 5 - 6 ἑκατομμύρια φράγκων χρυσῶν. Ὑπῆρξε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ εἷς τῶν ἱδρυτῶν τῆς ἐν Αἰγύπτῳ «Κρητικῆς Ἀδελφότητος» τῆς τόσον τελεσφόρως ἐργασθείσης καθ' ὅλας τὰς ὀδυνηρας καὶ κρισίμους περιστάσεις τῆς μεγάλης πατρίδος του, ὥστε ἡ Κρήτη πολὺ δικαίως δύναται νὰ καυχᾶται συγκαταλέγουσα αὐτὸν μεταξὺ τῶν μεγάλων τέκνων της.

Τοιοῦτος ἐν ὀλίγαις γραμμαῖς ὁ Κωνσταντῖνος Μεϊμαράκης, τοῦ ὁποίου καὶ τὰ ἄλλα προσόντα τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ φιλοπατρίας ἀδυνατεῖ ὡς ἐκ τοῦ στενοῦ χώρου νὰ πραγματευθῇ ἡ «Ἀττικὴ Ἶρις».

ζύγους αὐτῶν, ὅπως αὐτὸς μείνῃ μόνος κατακτητὴς τῶν καρδιῶν τῶν ἀπογόνων τῆς Σαπφοῦς.

«Ἑλλανὶς τριμάκαιρα, καὶ ἁ χαρίεσσα Λάμαξις
ἤστην μὲν πάτρας φέγγεα Λεσβιάδος.
Ὄκκα δ' Ἀθηναίῃσι σὺν ὁλκάσιν ἐνθάδε κέλσας
τὰν Μυτιληναίαν γᾶν ἀλάπαξε Πάχης,
τὰν κουρᾶν ἀδίκως ἠράσσατο, τὼς δὲ συνεύνως
ἔκτανεν, ὥς τήνας τῇδε βιησόμενος.»

Ὁ νικητὴς μέν, ὁπωσδήποτε ὅμως παραβάτης τῶν διαταγῶν τῆς ἀθηναϊκῆς δημοκρατίας Πάχης, δίδων βραδύτερον εὐθύνας τῆς στρατηγίας του καὶ βεβαίαν βλέπων τὴν καταδίκην του, ἔσυρε τὸ ξίφος καὶ ηὐτοκτόνησεν ἐπὶ ἀκροατηρίου πρὸ τῶν ἐκπλήκτων δικαστῶν αὐτοῦ.....

Τοσοῦτον ἐνδιαφέρουσα ἱστορικὴ ὕλη καὶ πρὸς δραματουργίαν, πιστεύω, χρήσιμος, πῶς ἄρά γε διέλαθε τὴν προσοχὴν τῶν νεωτέρων δραματοποιῶν;

Περὶ τούτου κρινέτωσαν μᾶλλον οἱ εἰδικοί.

Ἀλλ' ἐὰν ἐξ ἰδίων κρίνω καὶ τ' ἀλλότρια, ἀφοῦ καὶ ἐγώ. ὁ τὰ τοιαῦτα γράφων ὀψίμως ὁπωσδήποτε ἔσχον τὴν ἐκ τῆς μελέτης τῶν δύο δημηγοριῶν ἡδονήν, φοβοῦμαι ὅτι ἐκτὸς τῶν μαθητῶν καὶ τῶν διδασκάλων, ἴσως πάντες δὲν τολμῶσι νὰ θίξωσι τὸ ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις των κονιορτοβριθὲς βιβλίον, ὅπερ ξυνέγραψεν ὁ Ἁλιμούσιος Θουκυδίδης, διότι τοῦτο παρ' ἡμῖν κοινῶς θεωρεῖται ναρκωτικόν, χρήσιμον τοῖς πάσχουσιν ἐξ ἀϋπνίας. Καὶ ὅμως ὁ μὲν Δημοσθένης ὀ κ τ ά κ ι ς εὐχαρίστως ἀντέγραψεν αὐτὸ διὰ νά... ἐξυπνήσῃ· ὁ Maccauley ἐκαυχᾶτο, ὅτι τ ε σ σ α ρ α κ ο ν τ ά κ ι ς ἀνέγνω αὐτὸ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους διὰ νὰ γίνῃ σπουδαῖος ἱστορικὸς καὶ πράγματι ἕνεκα τούτου ἐγένετο ὁ Θουκυδίδης τῶν Ἄγγλων· ὁ Φρῆμαν τὸν χαρακτηρίζει ὡς «τ ὸ ν α ἰ ώ ι ν ο ν κ α ὶ ἀ ν ε ξ ά ν τ λ η τ ο ν θ η σ α υ ρ ὸ ν τ ῆ ς π ο λ ι τ ι κ ῆ ς σ ο φ ί α ς», ἐξ ἧς, τῇ ἀληθείᾳ, οὐδέποτε θέλουσι παύσει ἀντλοῦντες πάντες μὲν οἱ σπουδαῖοι ἀλλοδαποὶ πολιτευταί, μάλιστα δὲ οἱ Ἄγγλοι, οἱ τοσοῦτον ἀγαπήσαντες τὸν υἱὸν τοῦ Ὀλόρου.

Εἶνε μέν ἀληθές, ὅτι τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ Κλέωνος ἐχρησίμευσαν εἰς τοὺς ῥήτορας τοῦ ἀγγλικοῦ κοινοβουλίου πρὸς ὑποστήριξιν τῆς διὰ βίας καταστολῆς τῶν κατὰ τῆς μητροπόλεως ἐξεγερθέντων Ἀμερικανῶν· ὅτι αὐτὰ ἔλαβον καὶ ἄλλοι ὡς ὑπόδειγμα πρὸς δικαιολογίαν τῶν αἱμοβόρων σφαγῶν· ὅτι καὶ πρὶν αὐτῶν ἔτι ἐκ τῶν κλεωνείων θεωριῶν οἱ μὲν Ἕλληνες ἔλεγον «ὅπου βία πάρεστιν οὐδὲν ἰσχύει νόμος», οἱ δὲ Ρωμαῖοι εἶχον μορφώσει τὸ διπλωματικὸν ἀξίωμα «inter arma silent leges» (ὑπὸ τὰ ὅπλα σιγῶσιν οἱ νόμοι), ὅπερ κατὰ τὸν μεσαίωνα ἐπὶ τὸ ἁπλούστερον καὶ εἰλικρινέστερον ἐλέγετο «ἡ μάχαιρα τοῦ ἰσχυροτέρου»· ὅτι οἱ σύγχρονοι διπλωμάται ὑποτονθορύζουσιν εἰσέτι μετ' ἀγριότητος ἀντιχριστιανικῆς «la force prime le droit» (ἡ ἰσχὺς πρωτεύει τοῦ δικαίου), εἰς ὃ στηρίζουσι τὸ καὶ ἔτι ἰσχῦον δικαίωμα παρεμβάσεως, ὅπερ προσφυῶς ἐχαρακτηρίσθη «ὡς νεωτερικὴ μεταμφίεσις τῆς βίας·»

Ἀλλ' εἶναι ἐπίσης ἀληθές, ὅτι, ὅταν ὁ Κλέων ἀπήγγειλε τὴν διαθήκητ τῆς κτηνώδους βίας, τῆς πιέσεως, τῆς πολιτικῆς τῆς ἐκφοβίσεως, ὁ Διόδοτος νικηφόρως ἀντέταξε τὴν σώφρονα ἐπιείκειαν καὶ παρέδωκεν εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεὰς τῆς ἀνθρωπότητος τὸ εὐαγγέλιον τῆς παγκοσμίου εἰρήνης καὶ τῆς ὑγιοῦς διπλωματίας· οἱονεὶ ὡς προφήτης τοῦ χριστιανισμοῦ ἐκήρυξε δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης τὸ δόγμα τῆς φιλανθρωπίας καὶ τῆς ἀληθοῦς δικαιοσύνης.

Βεβαίως οὐδεμία δημηγορία ἄλλη δύναται νὰ ὑπερβῇ τὴν ἀξίαν τῶν τοῦ Ὀλυμπίου Περικλέους, αἵτινες ὡς καὶ ἀλλαχοῦ εἶπον, θέλουσί μείνῃ αἰώνια ῥητορικὰ μνημεῖα, ὡς ὁ Παρθενὼν καὶ τὰ Προπύλαια. Ἀλλὰ δὲν θὰ θεωρηθῶ, πιστεύω, τολμηρός, ἐὰν ὑπεστηρίξω ὅτι καὶ ἡ ὁμιλία τοῦ στειπιοπώλου Διοδότου θέλει μείνῃ ἐπίσης ἀθάνατος ὡς ἀγνὴ πηγὴ ἀνεξαντλήτου πολιτικῆς σοφίας διὰ τοὺς ἄρχοντας οἱασδήποτε μορφῆς πολιτεύματος, διὰ τοὺς διπλωμάτας, διὰ τοὺς νομοθέτας, διὰ τοὺς ποινικολόγους καὶ δι' αὐτοὺς ἔτι τοὺς....ἱεροκήρυκας.

Ἀδάμας πρώτου μεγέθους, λαμπρῶς ἀκτινοβολῶν ἐν τῇ ὁμιλίᾳ ἐκείνῃ, εἶναι —κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην— ὁ κατὰ τοῦ τ ά χ ο υ ς καὶ τῆς ὀ ρ γ ῆ ς ἀφορισμός. Ἕνεκα τούτου τολμῶ νὰ προτείνω, ὅπως ἐν τῷ οἴκῳ παντός, εἰ δυνατόν, ἀνθρώπου, μάλιστα δὲ τῶν ἀρχόντων καὶ πρωτίστως ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ἑλληνικοῦ κοινοβουλίου— τοῦ ἀκαταπονήτως λειτουργοῦντος ἐργοστασίου τῶν ἀπειροπληθῶν ν υ κ τ ε ρ ι ν ῶ ν νόμων— ἀναρτηθῇ ἐπιγραφὴ χρυσοῖς γράμμασι, συνεχῶς ὑπενθυμίζουσα τὴν ἀθάνατον τοῦ σοφοῦ Διοδότου συμβουλήν. Διότι φοβοῦμαι, ὅτι μέχρι τοῦδε ἴ σ ω ς κ α ὶ τ ὸ ὄ ν ο μ α α ὐ τ ο ῦ ε ἶ ν α ἄ γ ν ω σ τ ο ν εἰς μεγάλην πλειονοψηφίαν οὐ μόνον τῶν συγχρόνων συμπολιτῶν αὐτοῦ. ἀλλὰ καὶ τῶν ἀπογόνων τῶν Μυτιληναίων. Καὶ ὅμως, τῇ βοηθείᾳ τοῦ Ἀθηναίου ἐμπόρου, ἐκεῖνοι μὲν ἐσώθησαν ἐκ τοῦ ὀνείδους τῶν σφαγῶν, οὗτοι δ' ἐκ τοῦ ξίφους τοῦ Πάχητος, ὅπερ βραδύτερον ἐχρησίμευσεν, ἵνα αὐτὸς οὗτος πλήξῃ τὴν ἐρωτόπληκτον καρδίαν του!

Ἐὰν ἕνεκ' ἀποθυμίας τῶν πρώτων κωπηλατῶν ἐβράδυνεν ἡ ἄφιξις τῶν θανατικῶν διαταγῶν καὶ ἐκεῖνοι ἐν ἀγνοίᾳ των συνετέλεσαν ἐν μέρει εἰς ἔργον θεάρεστον. Δόξα ὅμως καὶ τιμὴ εἰς τὴν μνήμην τοῦ πληρώματος τῆς δευτέρας ἀγγελιαφόρου τριήρεως, ἥτις, ὡς λευκὴ περιστερά, ἐν χαρᾷ πτερυγίσασα ἐπὶ τῶν κυανῶν τοῦ Αἰγαίου πελάγους ὑδάτων, διέσωσεν ἐκ τῆς σφαγῆς καὶ τῆς δουλείας τοὺς κατοίκους ὁλοκλήρου πόλεως καὶ δὴ ἑλληνικῆς. Ἀλλ' αἰωνία ὀφείλεται καὶ ἐθνικὴ εὐγνωμοσύνη εἰς τὸν λαϊκὸν ἐκεῖνον ῥήτορα, ὅστις διὰ θείας ἀληθῶς ἐμπνεύσεως ἀνεχαίτισε τοὺς συμπολίτας αὐτοῦ ἐκ τοιούτων στυγερῶν πράξεων, ἀνακράζων τάδε:

«...ν ο μ ί ζ ω δ ύ ο ἐ ν α ν τ ι ώ τ α τ α εὐ β ο υ λ ί ᾳ εἶ ν α ι τ ά χ ο ς τ ε κ α ὶ ὀ ρ γ ή ν, ὧ ν τ ὸ μ ὲ ν μ ε τ ὰ ἀ ν ο ί α ς φ ι λ εῖ γ ί γ ν ε σ θ α ι, τ ὸ δ ὲ μ ε τ ὰ ἀ π α ι δ ε υ σ ί α ς κ α ὶ β ρ α χ ύ τ η τ ο ς γ ν ώ μ η ς . . . .»

Ν. Φιλάρετος.

ΥΨΩΣΟΥ, Ω ΠΟΝΤΟΚΡΑΤΟΡΑ

['Στὸ θρόνιασμὰ τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδου τοῦ Ζ'].

Ξάστεροι ἀστράψαν οὐρανοί, 'ς ἀν τροῦλοι ἀκτινοβόλοι,
'ς τὸ λαξευτὸ κουβούκλιο τοῦ Θρόνου Σου καὶ λαχταρίζουν
ἀπ' τοῦ θριάμβου τὸν ἀλαλαγμὸ τῆς γῆς οἱ πόλοι
καὶθέρες, πόντοι καὶ στεργιὲς χαρμόσυνα Σὲ χαιρετίζουν.

Κἐνῷ τῆς Δόξας Σου ἄτρομος ὁ Ἥλιος ἀνατέλλει
—φωτοπλημμύρα γαληνή, ὅλη εὐσπλαχνία καὶ καλωσύνη—
νά! ἐφάνταξαν μέσ' 'στὸ ἄπειρο, σὰ δίδυμοι ἀρχαγγέλοι,
ἡ Λευθεριὰ ἡ περίμορφη καὶ ἡ μεγαλόπρεπη Δικαιοσύνη.

Καὶ ὅθε κλαγγίζει τὸ ἅρμα τους καὶ ὅπου κυλᾷ ἡ βλεψιά
ἀντιλαλοῦν σαλπίσματα ὡραίας ἀγάπης νικητήρια [τους
καὶ πλέουν μυρόπνοες 'στοὺς δρόμους των τοὺς γλαυκοτάτους
ἀνατριχίλες, ποῦ τὲς ἔσπειραν χερουβικὰ ψαλτήρια.

Καὶ ψάλλουν: «Ποντοκράτορα, 'στὸ Θρόνο Σου ἀνυψώσου!
—Καὶ ἄστρων μυρίων τοὺς πλοκαμοὺς γοργὲς οἱ δυὸ θεὲς [θερίζουν
καὶ πλέκουν λαγαρὴ κορώνα γιὰ τὸ μέτωπό Σου
καὶ ἀσπίδα καὶ χλαμύδα τοὺς λευκούς των πέπλους Σοῦ [χαρίζουν.

Ὑψώσου! Χαραυγὴ ζωῆς τοῦ Ναζωραίου προβάλλει
ἡ ἀκανθοστέφανη μορφή. Σὲ ἀγνάντεψεν ἱλαρωμένος
καί Σου ἄπλωσεν τὸ βλέμμα Του στοργῆς ἀπείρου ἀγκάλη
καί Σε φιλεῖ καί Σου λαλεῖ: «Φρουρέ μου, ὑψώσου δοξα- [σμένος!»

Ὑψώσου! Ἀπ' τοῦ Ρηγάτου Σου τὰ κάστρα καὶ τοὺς [βράχους
Ἱεροὶ Πατέρες 'ξύπνησαν καὶ σταματοῦν πελώριοι ἐμ- [πρός Σου·
φοροῦνε κράνη 'στὴν κορφὴν ἀετοὺς γιγαντομάχους
καὶ κράζουν σειῶντας τὰ θεόρατα κοντάρια τους: «Ὑψώ- [σου!»

Ριγοῦν καὶ τὰ Ἰμαλάια· θηρίων τρανῶν ἀντάρα
σμίγει ἡ φωνή τους 'σὰ βαρὺς ἀνασασμὸς τῶν Ὀλυμπίων
μὲ τὠργισμένο πάφλασμα τοῦ βάρβαρου Νιαγάρα
καί: Ὑψώσου, κράζουν, ὦ βλαστὲ καμαρωτὲ τῶν Ἠλυσίων!

Ὑψώσου! Σὲ φαντάζεται πανύψηλο ἡ Ἑλλάδα
καὶ ἀπὸ τοῦ Ἱεροῦ Βράχου τὴν κορφὴ 'στὰ πλάτη [σπέρνει τὰ γαλάζια
δάφνης φυλλόκαρδα κλῆγᾶς, ποῦ μὲ σεμνὴ ὠμορφάδα
πετοῦν μὲ τῆς κορώνας Σου νὰ φιληθοῦνε τὰ τοπάζια.

Ι. Π. Ἰωαννίδης
Βοσπορίτης

ΑΘΗΝΑΪΣ—ΕΥΔΟΚΙΑ

Ι

Ὀλίγον ἐξωθι καὶ πρὸς βορρᾶν τῶν Ἀθηνῶν εὑρίσκεται ἡ ἔπαυλις τοῦ φιλοσόφου Λεοντίου· εἶνε οἰκία, κτισθεῖσα ἐκ πολυτίμου μαρμάρου καὶ διὰ λαμπρῶν ἐπίπλων κεκοσμημένη· περιβάλλει αὐτὴν κῆπος, καὶ ἐντὸς τούτου τὰ ἄνθη εὐωδιάζουσι, δένδρα μεγάλα τὸν καθιστῶσι μεγαλοπρεπῆ, ἀγαλμάτια δὲ κατ' ἀποστάσεις καλλιτεχνικῶς τοποθετημένα τὸν στολίζουσιν, ἐν ᾧ ῥύαξ κελαρύζων χύνεται εἰς μικρὰν ἐν τῷ μέσῳ δεξαμενήν. Ἐκεῖ εἶνε καὶ ὑπόστεγόν τι καὶ ἐντὸς τούτου ἕδραι, ἐφ' ὧν κάθηνται οἱ μαθηταὶ ἀκροώμενοι τοῦ Λεοντίου. Ἄνω ἁπλοῦται ἀργυρόχρους ὁ κυανοῦς οὐρανὸς τῆς Ἀττικῆς, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἐγεννήθησαν τοσαῦτα ἔξοχα πνεύματα, τοσοῦτοι ἔξοχοι ἄνδρες, οἵτινες ὡς μεγαλοπρεπεῖς καὶ φωτοβόλοι ἀστέρες φαίνονται λάμποντες ἐν τῇ τῶν αἰώνων ἱστορίᾳ. Ἐκ τῆς ἐπαύλεως ταύτης εὐρεῖα θεωρεῖται ἡ πεδιὰς τῆς Ἀττικῆς, αἱ ἔνδοξοι Ἀθῆναι καὶ ἡ Ἀκρόπολις, μετὰ τῶν καλλιτεχνημάτων της, ὁ Μαραθών, ἡ Σαλαμίς, αἱ Πλαταιαὶ κλπ. ἐν ᾧ ἠγωνίσθη τὸ φῶς κατὰ τοῦ σκότους, ἡ ἐλευθερία κατὰ τῆς δουλείας. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐδίδασκεν ὁ Λεόντιος. Μεταξὺ τῶν μαθητῶν του, συγκατελέγοντο οἱ δύο αὐτοῦ υἱοὶ καὶ θυγάτηρ καλουμένη Ἀθηναΐς. Ἡ διαγωγὴ τῶν υἱῶν του καὶ ἡ ἐπιμέλεια αὐτῶν ἦτο ἀναξία τῆς οἰκογενείας, ἐξ ἧς κατήγοντο· διὰ τοῦτο ὁ φιλόσοφος πᾶσαν ἐλπίδα ἀπ' αὐτῶν ἀποβαλὼν ἐστρεφε τὰς ἐλπίδας του πρὸς τὴν θυγατέρα του Ἀθηναΐδα, ταύτ-ν ἐθεώρει ὡς στήριγμα διὰ τὸ γῆράς του, καὶ ὡς ἀκτῖνα φωτεινὴν τῆς ἀδυναμίας του. Ἐκ τῆς παιδικῆς της ἔτι ἡλικίας δείγματα ἐκπληκτικῆς εὐφυΐας ἐδείκνυεν, ὅτε δὲ ἠὐξήθη ὀλίγον, τὸ δὲ πνεῦμά της ἀνεπτύχθη, πάντων σχεδὸν τῶν μαθητῶν τοῦ πατρός της ὑπερτέρα ἐδεικνύετο καὶ πολλάκις ἐβοήθει αὐτὸν εἰς τὰς ἐργασίας του· μεγίστην λοιπὸν φροντίδα κατέβαλεν ὁ πατήρ, ὅπως τὰ σπέρματα τῆς φαντασίας καὶ εὐφυΐας τῆς θυγατρὸς αὐξήσῃ, καὶ ὅπως ἀξίαν αὐτοῦ τὴν ἀναδείξῃ.

Ἀλλὰ τὸ καταστρεπτικὸν γῆρας ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐφθειρε τὰς δυνάμεις τοῦ Λεοντίου· λευκαὶ τρίχες ἤδη ἐπήνθουν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ἡ μορφή του, ἡ ἐκφράζουσα τὴν ἐνέργειαν, τὴν δραστηριότητα καὶ τὴν ἑτοιμότητα τοῦ πνεύματος, εἶχε πλέον καταβληθῆ καὶ ῥυτίδες ἠὐλάκουν τὸ πρόσωπόν του· αἱ κνῆμαί του ἀσθενεῖς πλέον δὲν ἠδύναντο νὰ τὸν ὑποβαστάξωσιτ, οὐδὲν δ' ἄλλο προσεδόκα ἢ τὸν θάνατον· τὴν προσέγγισιν τούτου προνοῶν, εἰς δύο διένειμε τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, ἕκαστον τῶν ὁποίων ἔλαβεν ἑκάτερος υἱός, εἰς δὲ τὴν θυγατέρα του οὐδὲν ἀφῆκε νομίζων, ὅτι αὕτη χρησιμοποιοῦσα τὰς γνώσεις της ἠδύνατο νὰ ζήσῃ. Ὁ θάνατος τοῦ Λεοντίου τέλος ἐπῆλθε, καὶ ἕκαστος τῶν υἱῶν του ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ τὸ ἀναλογοῦν μερίδιον, μόνη δὲ ἡ Ἀθηναΐς ὀλίγα τινὰ χρήματα.

Τὸ τοιοῦτον, παράλογον ἐφάνη τῇ Ἀθηναΐδι· πῶς; ἐγώ, εἶπε, ἥτις μετὰ τοιούτου ζήλου εἰργάσθην καὶ πάντοτε ὑπήκουον εἰς τὰς θελήσεις τοῦ πατρός, ἥτις πάντοτε τὰς ἐξετέλουν καὶ πλειστάκις τὸν ἐβοήθουν, αἰωνίως δ' εἰργαζόμην, τόσον ἀσπλάγχνως θὰ ἐγκαταλειφθῶ ἔρημος, ἀπροστάτευτος καὶ ἄνευ περιουσίας, οἱ δὲ ἀδελφοί μου, οἵτινες αἰωνίως ἀμελεῖς ἦσαν καὶ οὐδέποτε τὸν ἐβοήθησαν, οἵτινες ἐταπείνωσαν τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας μας, τοσοῦτον εὔποροι, τοσοῦσον εὐτυχεῖς θὰ ζήσωσι; Καὶ ναὶ μέν, ἐσκέπτετο,, ἐν τῷ πλούτῳ δὲν ἐμπεριέχεται ἡ ἀληθὴς εὐτυχία, ἀλλ' ὅμως συντελεῖ πολὺ εἰς αὐτήν, καθόσον πολλὰ δεινὰ τῆς πτωχείας καλύπτει.

Ὑπὸ τοιούτων κατείχετο λυπηρῶν σοναισθημάτων καὶ μετὰ θλίψεως ἔβλεπε τοὺς μὲν ἀδελφοὺς αὐτῆς πλουτοῦντας. ἑαυτὴν δὲ πτωχὴν κοὶ οὐδαμῶς τυγχάνουσαν τοῦ οἴκτου τῶν ἀδελφῶν της. Πῶς λοιπὸν θὰ ἔζη εἰς τὸ μέλλον τὰ ὀλίγα χρήματα, ἅτινα εἶχε, μετ' οὐ πολὺ θὰ ἐξηντλοῦντο· πτωχὴ λοιπὸν θὰ ἐγίνετο καὶ θὰ ἠναγκάζετο νὰ περιέρχηται τὰς ὁδούς, ἐλπίζουσα εἰς τὸ ἔλεος τῶν διαβατῶν της; Ἡ τοῦ Λεοντίου θυγάτηρ ἐκεῖ θὰ ἔφθανε; τὰς χρυσᾶς λοιπὸν ἐλπίδας, ἅτινας εἶχε σχηματίσει πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρός της, τὰς ἔβλεπε νῦν φευγούσας, ἡ ἐλπίς, δι' ἧς ἔβλεπε μέχρι τοῦδε τὸ μέλλον ρόδινον, παρήρχετο ἐνώπιόν της, ὡς φάσμα διερχόμενον ἐν τῷ σκότει. Ὅμως ἂν καὶ ὑπὸ τοιούτων συναισθημάτων κατεπιέζετο τὸ θάρρος της δὲν τὸ ἔχασε, δὲν παρεσύρθη εἰς τὴν ἀπελπισίαν, ἀλλ' ἐνεκαρτέρισεν.

Ὡς δὲ ὁ ἄνθρωπος ὁ ὑπὸ συμφορῶν κατεχόμενος, ἀναγκάζεται νὰ παραδεχθῇ τὴν ὕπαρξιν ὑπερτάτου τινὸς ὄντος, εἰς ὃ ἀναθέτων τὰς ἐλπίδας του ἀνακουφίζεται, οὕτω καὶ ἡ Ἀθηναῖς ἐπὶ τῶν φιλοσοφικῶν ἀρχῶν τοῦ πατρός της στηριζομένη, εὕρισκεν ἀνακούφισιν ἐλπίζουσα καὶ ἀντλοῦσα ἐκ τῆς ἐλπίδος ταύτης, θάρρος καὶ παρηγορίαν.

Ἀλλ' ὅπου καὶ ἂν ἐθάρρει καὶ περιέμενεν, ἔβλεπεν ὅμως ὅτι οὐδεμία περίστασις ἦτο ὑπὲρ αὐτῆς, οἱ δὲ πλούσιοι ἤδη ἀδελφοί της ἀντὶ νὰ τὴν συμπεριλάβωσι μεθ' ἑαυτῶν, τυὐναντίον ἐντελῶς τὴν παρημέλουν καὶ δὴ πλέον ἢ πρότερον· οὐδεμίαν λοιπὸν ἀδελφικὴν στοργὴν εἶχον, οὐδὲν δεῖγμα συμπαθείας πρὸς τὴν ἀδελφήν των.

Ὅθεν ἡ Ἀθηναῖς ἀπελπισθεῖσα πλέον ὅτι ἠδύνατό ποτε οἱ ἀδελφοὶ αὐτῆς νὰ τῇ δώσωσι μέρος τῆς πατρικῆς περιουσίας, ἤλπισεν ὅτι, ἐὰν αὐτὴ ἡ ἰδία μεταβῇ καὶ διεκδικήση τὰ πατρικά της δικαιώματα παρὰ τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῖς, ἴσως ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ τι. . . . . .

Ἤρχισε λοιπὸν νὰ τὰ ζητῇ, ἀλλ' οὐδὲ κἂν ἐπρόσεξαν εἰς τοὺς λόγους της καὶ διὰ ὀλίγων καὶ σαφῶν λέξεων τῇ ἀπεκρίθησαν, ὅτι οὐδὲν ἤθελον ἐκ τῶν πατρικῶν δικαιωμάτων νὰ τῇ δώσωσιν.

II

Πῶς νὰ ὑποφέρῃ λοιπὸν τοιαύτην ὕβριν; τίνι τρόπῳ θὰ ἠδύνατο νὰ ὑπομείνῃ τοιαύτην συμπεριφοράν; Δὲν συνεκίνησαν λοιπὸν οὐδόλως τοὺς ἀδελφούς της τὰ δύκρυά της; Οὐ μόνον δὲν συνεπάθησαν πρὸς αὐτήν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐξεδίωξαν! Ἤδη λοιπὸν ἐσκέπτετο, τίνι τρόπῳ νὰ συντηρηθῇ· καὶ αὐτὴ ἡ τελευταία ἐλπίς, ἣν ἔτρεφε, καὶ ἣν εἰσέτι διετήρει ἀπέπτη· δὲν εἶχε πλέον ἔρεισμα, εἰς ὃ νὰ στηριχθῇ. Ἀπηλπισμένη λοιπὸν συντετριμμένη ἐκ τῆς ἀνωτέρω σκηνῆς, ἓν μόνον καταφύγιον εὕρισκε, τὴν δικαιοσύνην.

Ὅθεν ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ παρὰ τῇ αὐτοκρατείρᾳ Πουλχερίᾳ εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπως ζητήσῃ δι' αὐτῆς τὴν ἀναλογοῦσαν μερίδα. Ἀλλὰ πόσον ἐξευτελιστικὸν τῇ ἐφαίνετο τοῦτο! Αὐτὴ ἡ θυγάτηρ τοῦ Λεοντίου νὰ προσέρχηται ἱκέτης εἰς τὴν αὐλήν; Ἀλλὰ τὸ εἶχεν ἀποφασίσει καὶ ἄλλως νὰ πράξῃ δὲν ἠδύνατο, διότι μετ' οὐ πολὺ ἐκ τῆς ἐξαντλήσεως τῶν ὀλίγων χρημάτων δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ζήσῃ.

Κατῆλθε λοιπὸν εἰς τὸν λιμένα τοῦ Πειραιῶς ζητοῦσα πλοῖον διὰ Κωνσταντινούπολιν, μετὰ πολλῶν δὲ κόπων κατώρθωσε νὰ εὕρῃ τοιοῦτον· διὰ τῶν ὀλίγων δὲ χρημάτων, ἅτινα εἶχε ναυλώσασα τὸ πλοῖον, τὴν ἐπαύριον περὶ τὸ λυκαυγὲς θὰ ἀνεχώρει διὰ Κωνσταντινούπολιν. Ἐν τάχει προετοιμάσασα τὰς ἀποσκευάς της τὰς ἐξέπεμψεν εἰς τοῦτο, αὐτὴ δὲ μετ' ὀλίγον ἐπεβιβάσθη. Ἐπησίασε τέλος ἡ ὥρα, καθ' ἣν τὸ πλοῖον θὰ ἀνέσυρε τὴν ἄγκυραν καὶ θὰ ἀνεχώρει. Ἡ Ἀθηναῖς παρὰ τὴν πρύμνην μένουσα ἀφ' ἑνὸς μὲν διελογίζετο, ὅτι τὸ μέλλον ἴσως θὰ τῆς ἀπέβαινεν εὐτυχές, ἀφ' ἑτέρου δὲ βλέπουσα τὸν λιμένα τοῦ Πειραιῶς καὶ τὰς Ἀθήνας ὑπὸ λυπηρῶν κατείχετο συναισθημάτων· ἀνεμμνήσκετο τὰς ὡραίας ἡμέρας, ἃς διῆγεν ἐν τῷ οἴκῳ της, ὅτε ὑπὸ πάντων ἠγαπᾶτο καὶ ἐλατρεύετο, ὁ δὲ πατήρ της ἄφθονα φιλοφρονήματα τῇ ἀπένειμε διὰ τὰς προόδους της, ἐνεθυμεῖτο τὴν πατρικὴν στέγην, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξορισθεῖσα, τίς οἶδεν ἂν θὰ ἐπανήρχετό ποτε, συγκρίνουσα δὲ τὰς τότε ὡραίας ἡμέρας μὲ τὰς νῦν, ἔνθα ἐξόριστος ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν της μετέβαινεν, ἵνα ζητήσῃ τὸν οἶκτον καὶ τὴν δικαιοσύνην τῆς αὐτοκρατείρας, ἄφινε τὰ δάκρυα νὰ πίπτουσιν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της.

Ὅτε ἔφθασεν ἡ ὡρισμένη ὥρα, τὸ πλοῖον ἀπῆρε τὴν ἄγκυραν καὶ συγχρόνως ἀνεπέτασε τὰ ἱστία, ἅτινα ὑπὸ τῆς πρωϊνῆς αὔρας κολπούμενα ὤθουν τὸ πλοῖον, ὅπερ ἐσχημάτιζεν ὄπισθεν αὐτοῦ λευκὴν αὔλακα. Ἡ Ἀθηναῖς ἔβλεπεν ἤδη ἐξ αὐτοῦ τὰς Ἀθήνας, τὰς ὁποίας ἠγαπᾶτο νὰ ἐγκαταλίπῃ καὶ συλλογιζομένη, ὅτι ἠδύνατο νὰ διάγῃ βίον ἄνετον, τὸν πλοῦν δὲ τοῦτον νὰ τὸν ἐκτελῇ μᾶλλον χάριν διασκεδάσεως, μετὰ κόπου συνεκράτει τοὺς λυγμούς.

(ἀκολουθεῖ) *Γ. Χ. ΔΕΛΕΣ*

Κυρία τις παρετήρησεν εἰς τὸν ποιητὴν Φώσκολον.
- Ἀπορῶ πῶς ἀνάβετε τόσον ἀφοῦ δὲν πίνετε κρασί.
—Κυρία μου ἐγὼ ὁμοιάζω μὲ τὴν ἄσβεστον, ἀνάβω καὶ καπνίζω μὲ μονάχα νερό.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΗΣ ΣΑΠΦΟΥΣ

ΩΙΔΗ ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ

Ποικιλόθρον' ἀθάνατ' Ἀφροδίτα.

Χρυσόθρονη ἀθάνατη Ἀφροδίτη,
πανούργα, τοῦ Δία κόρη, ἄκουσέ με! . . .
Μὲ λύπες μὴν παιδεύεις τὴ ψυχή μου! . . .
ἀλλ' ἔλα τώρα 'δῶ, καὶ πρόφτασέ με! . . .

Καθὼς καὶ ἄλλοτ' ἔφτασες νἀκούσῃς,
τὴ δόλια τὴ φωνή μου σὺ τρεχάτη,
ἀπάνου στὸ χρυσόφτερο τὸ ἅρμα
κιἄφησες τοῦ πατρός σου τὸ παλάτι.

Καὶ μόλα τὰ ταχύφτερα πουλιά σου
ἀπ' τὰ οὐράνια 'βγῆκες στὸν ἀέρα,
καὶ σέφεραν σαὐτὴν ἐδῶ τὴ σφαῖρα
μὲ τὴν ἀθάνατη μαζῆ ὠμορφιά σου. . . .

Μερώτησες μ' ὡραῖο χαμογέλοιο, . . .
Σαπφώ μου τώρα 'δῶ γιατὶ στενάζεις; . . .
Τί ἔπαθες; . . . τί ἔχεις; . . . 'μίλησέ μου . . .
Τί θέλεις ἀπο 'μένα 'πδῦ φωνάζεις: . .

Τί, ἔχει ἡ καρδιά σου πάλι φλόγες;
καὶ προσπαθεῖ κανένα γιὰ νὰ μπλέξῃ;
κιἂν ἔφυγε αὐτὸς ἀπὸ κοντά σου . . .
μονάχος του πάλι σὲ σὲ θὰ τρέξῃ . . .

III

Δῶρα δὲ θὰ θελήσῃ γιὰ νὰ πάρῃ . . .
μὰ 'κεῖνος ὅμως 'σένα θὰ σ' ἀφήσῃ . . .
καὶ χωρὶς σὺ καθόλου νὰ τὸ θέλῃς
γρήγορα θὲ νἄρθῃ νὰ σ' ἀγαπήσῃ. . . .

Ἔλα καὶ τώρα 'δῶ καὶ λύτρωσέ με! . . .
ἀπὸ τὰ μαῦρα ταῦτα βάσανά μου! . . .
Ἔλα καὶ γίνε τώρα σύμμαχός μου,
νὰ πάρῃ αὐτὸν 'ποῦ θέλει ἡ καρδιά μου! . . .

(Ἔμμετρος μετάφρασις ΚΩΝΣΤ. ΛΙΑΠΗ.)

Η ΑΝΤΙΣΗΨΙΑ ΕΝ ΤΗι ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΙ

Ἡ ἀντισηψία, δὲν εἶνε ὡς λέγουσι πρόσφατός τις ἰατρικὴ κατάκτησις· ἡ ἀκριβὴς μόνον αὐτῆς θεωρία, μᾶς ἀπεκαλύφθη, ἀλλ' ἡ τῶν ἀντισηπτικῶν οὐσιῶν ἐμπειρικὴ χρῆσις εἶνε ἀρχαία, ὡς ὁ κόσμος.

Τοῦ κρεωζώτου, ἐγένετο χρῆσις τῷ 1834 ὑπὸ τῶν Batzer *καὶ* Berthelot, *κατὰ δὲ τῶν καυμάτων ὁ* Hintze, *μετεχειρίσθη ἐν ἔτει 1835 τὸ αἰθάλωμα* (Sublimé).

Ὁ Malgaigne *ἔδιδεν τὴν κάμφουραν ἐν ἔτει 1832 κατὰ τοῦ ἐρυσιπέλατος.*

Τοῦ οἰνοπνεύματος συνήθης ἐγένετο χρῆσις ἀλλ' ἀντὶ νὰ λαμβάνητε καθαρόν, εἰς τὸ τέλος τοῦ Η' καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΘ' αἰῶνος, ἐδίδετο ὑπὸ μορφὴν καμφορώδους οἰνοπνεύματος ὅπερ κατέστη δημοτικὸν διὰ τοῦ Raspail. *Τῷ 1802 ὁ* Parkenson, *τὸ μετεχειρίζετο κατὰ τῶν καυμάτων.*

Ὁ Pezzoni *ἐπάλαιε κατὰ τῆς γαγγραίνης, διὰ δρυοφλοιΐδος διαλελυμένης ἐν οἰνοπνεύματι. Τῷ 1859 ὁ* Batailles *ἐπανέφερε τὴν προσοχὴν ἐπὶ τοῦ οἰνοπνεύματος· ἀκολούθως ὁ* Nélaton, *ὁ* Dupreuil, *ὁ* Chedevergeu. *Ὁ δὲ* Richet *(1864) τὸ ἐφήρμωσε ἐν τῇ χειρουργίᾳ.*

Ὁ Van Helm *μετεχειρίζετο τὰ λευκὰ καὶ ἐρυθρᾶ κατακρημνίσματα (ἅτινα εἰσὶν ὑδραργυρικὰ φάρμακα) εἰς τὰ τοπικὰ ἕλκη.*

Κατὰ τὸν ΙΕ' καὶ ΙΣΤ' αἰῶνα ἐθεράπευον τὰς πληγὰς διὰ τοῦ βράζοντος ἐλαίου, ἡ δὲ μέθοδος αὕτη εἶνε ἀκόμη ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἄραψιν. Μετὰ τὴν εὐνούχησιν τῶν παιδίων, ἐπιχέουσι βραστὸν ἔλαιον ἐπὶ τῶν αἱμοφύρτων ἐπιφανειῶν. Τοῦτ' αὐτὸ ποιοῦσι ὅταν ἐκκόπτωσι τὸν πῆχυν τῆς χειρὸς τῶν κλεπτῶν (νομικὴ τιμωρία) βυθίζουσι τὴν πληγὴν ἐν βράζοντι ἐλαίῳ. Οἱ Karayas *τῆς Βρασιλίας ἐπιπάσσουσι τὰς πληγὰς διὰ κεκονιποιημένων ἀνθράκων. Οἱ δὲ νησιῶται τῶν* Encauo *τοῦτ' αὐτὸ ποιοῦσι διὰ θερμῆς τέφρας, ἢ διὰ δενδροφύλλων θερμανθέντων. Ἐθνάρια τινὰ τῆς Καλιφορνίας ποιοῦνται χρῆσιν πομμαδῶν· τὰ τῆς Ἀλάσκας χρῶνται κεδρορητίνην, ἐνῷ λαοί τινες τῆς Αὐστραλίας καλύπτουσι τὴν πληγὴν δι' ἀργίλου.*

Οἱ Αὐστραλιανοὶ τῆς Βικτωρίας ἐκμυζῶσι τὴν πληγήν, μέχρις οὗ δὲν ἐξέρχεται πλέον αἷμα, ἐπειδὴ πιστεύουσιν ὅτι ἐφ' ὅσον ἐξέρχεται αἷμα, ἡ πληγὴ θὰ ἠδύνατο νὰ δηλητηριασθῇ. Ὅταν δὲ ἡ πληγὴ καθαρισθῇ, θέτουσιν ἐπ' αὐτῆς ῥητινῶδες ἔμπλαστρον, ὅπερ ἀφαιρεῖται ἐν περιπτώσει φλογώσεως, ἵνα ἐπανατεθῇ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς φλεγμονῆς.

Οἱ Kirghises *ὑπόκεινται εἰς εἰδικήν τινα φλεγμονήν, ἧς τὰ συμπτώματα λίαν προσομοιάζουσι τοῖς τοῦ ἄνθρακος. Εἰσάγουσιν ἐν τῷ φλέγμονι μακρὰν βελόνην, ἣν στρέφουσι καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, καὶ ἐπιδένουσι τοῦτον διὰ μίγματος νικοτιανῆς καὶ ἀμμωνίας· ὁ ἀσθενὴς δέον νὰ πίνῃ ψυχρὰ ποτά· τινὰ δὲ τῶν φαγητῶν τῷ εἶνε ἀπηγορευμένα.*

Τουναντίον, ἄγριοι τινες λαοί, οὐδεμίαν ἔχουσι ἰδέαν περὶ ἀντισηψίας· τοιοῦτοι εἶνε οἱ Ἰνδοί, οἱ μαῦροι τῆς Μεσημβρινῆς Αὐστραλίας καὶ τῆς νέας Γουϊνέας. Οἱ Ἰνδοὶ τοῦ Korax *καὶ τῆς μεσημβρινῆς Καλιφορνίος, οἱ* Achantis, *περιορίζονται ἀκόμη εἰς τὰ ἐκ δενδροφύλλων, καὶ λιπαρῶν φλοιῶν καταπλάσματα.*

Κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἱπποκράτους τ' ἀρωματικὰ βεβρασμένα ἔλαια, ἦσαν τὰ μάλιστα ἐν χρήσει διὰ τοὺς ἐπιδέσμους. Ἐν τῇ πραγματείᾳ αὐτοῦ περὶ «περιπεπλεγμένων καταγμάτων τῶν πληγῶν» ἀπαιτεῖ ὅπως ἡ συσκευὴ περικαλύπτῃ ὅλην τὴν πληγήν, διότι ἐν τῇ μετὰ τοῦ ἀέρος ἐπαφῇ ὀξειδοῦται αὕτη.

Ὁ Κέλσιος συνιστᾷ, ὁσάκις ἀφαιρεῖται ἡ συσκευὴ ἐκ τῆς πληγῆς νὰ καθαρίζηται τὸ ἕλκος διὰ μίγματος ἐξ οἴνου καὶ βράζοντος ὕδατος.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες μετεχειρίζοντο τὰ ἐπουλωτικὰ φάρμακα, τὴν σμύρναν, τὸ θυμίαμα, τὸ ἐψημένον μέλι,

τὸν οἶνον, τὸ ὄξος, τὴν στυπτηρίαν, τὸ ὀξείδιον τοῦ χαλκοῦ, τὸ θειϊκὸν ἅλας.

Ἐν Παρισίοις. **Παν. Ν. Διβάρης**
(Διευθυντὴς τοῦ «Γαληνοῦ»

ΠΟΙΚΙΛΑ

Περίεργος χρῆσις τοῦ φωνογράφου.

Τὸ περιοδικὸν Revue des deux mondes ἀναφέρει ὅτι ἐν Ἀμερικῇ μεταχειρίζονται τὸ φωνόγραφον ὅπως παραστήσωσι καθ' ὅλην τὴν χώραν τὸν κρότον τῆς πτώσεως τῶν ὑδάτων τοῦ καταρράκτου Νιαγάρα· ἀντὶ 25 ἑκατοστῶν τοῦ φράγκου πᾶς τις δύναται νὰ ἐντρυφήσῃ εἰς τὴν σπανίαν ἀπόλαυσιν τῆς ἀκροάσεως τοῦ ἐκκωφιστικοῦ θορύβου τοῦ προερχομένου ἐκ τοῦ καταρράκτου χωρὶς νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὸ μέρος αὐτοῦ. Ἔτι ὑποθέτουσιν ὅτι μετά τινα χρόνον οὐ μόνον θὰ ἀκούηται διὰ τοῦ φωνογράφου ὁ ἦχος τῆς πτώσεως τῶν ὑδάτων ἀλλὰ καὶ θὰ παρίστανται αὐτὰ τὰ ἀφρίζοντα ὕδατα τοῦ καταρράκτου πίπτοντα πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ θεατοῦ. Τοῦτο θὰ ἐπιτευχθῇ, ὡς λέγουσιν, διὰ τοῦ ἤδη ἐφευρεθέντος κινηματογράφου.

*
* *

Πῶς διάγομεν τὸν βίον ἡμῶν.

Συγγραφεύς τις καταγινόμενος περὶ τὴν στατιστικὴν ἐπὶ τῇ βάσει πολυαρίθμων μερικῶν περιπτώσεων ὑπελόγισεν ὅτι εἷς πεντηκονταέτης ἀνὴρ διάγει τὸν καιρόν του κατὰ μέσον ὅρον οὕτω. 6,000 ἡμέρας ἀφιεροῖ εἰς τὸν ὕπνον, 6,500 εἰς ἐργασίαν, 800 εἰς τὸν περίπατον, 400 εἰς διαφόρους διασκεδάσεις (συμπεριλαμβανομένων τῶν Κυριακῶν καὶ τῶν ἑορτῶν), 1,500 εἰς τὸ τρώγειν καὶ πίνειν καὶ 500 εἰς τὸ ἀσθενεῖν. Καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα οὗτος καταναλίσκει 17000 φούντια ἄρτου, 16000 φούντια διαφόρων κρεάτων, 46000 φούντια λαχανικῶν, ὡῶν καὶ 28 χιλιάδας λίτρας διαφόρων ποτῶν. Ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας τὰ στατιστικὰ ταῦτα δεδομένα δέον ἐπ' ὀλίγον νὰ τροποποιηθῶσι, δηλ. μέγα μέρος τῶν ἡμερῶν παρ' ἡμῖν ἀφιεροῦται εἰς τὴν πολιτικὴν ἢ συζητήσεις περὶ αὐτῆς καὶ τὸ ποσὸν τοῦ καταναλισκομένου ἄρτου ὑπερβαίνει πεντάκις τὸ ὑποδειχθὲν ποσόν, ἐνῷ τὸ τοῦ καταναλισκομένου κρέατος ἐλαττοῦται σημαντικῶς.

* *
*

Καθηγητικὴ σύνεσις.

Ὁ ἐπ' ἐσχάτων ἐν Πετρουπόλει ἐκμετρήσας τὸ ζῆν καθηγητὴς Μπίσοβ ἦν ἀμείλικτος διώκτης τῆς χειραφετήσεως τῶν γυναικῶν. Τὸ σπουδαιότατον ἐπιχείρημα ὅπερ ἑκάστοτε οὗτος προέβαλλε, λόγου γενομένου περὶ ἀποδόσεως ταῖς γυναιξὶ τῶν αὐτῶν τοῖς ἀνδράσι δικαιωμάτων, ἦν τὸ ὅτι ὁ μυελὸς τῆς γυναικὸς ἔχει βάρος 1250 μόλις γραμμαρίων, ἐνῷ ὁ τοῦ ἀνδρὸς κατὰ μέσον ὅρον ζυγίζει 1350 περίπου γραμμ. Μετὰ τὸν θάνατον ὅμως τούτου τοῦ καθηγητοῦ καὶ διασήμου ἐχθροῦ τῆς χειραφετήσεως τῶν γυναικῶν, ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν τῶν συναδέλφων του νὰ σταθμίσωσι τὸν μυελὸν αὐτοῦ καὶ ὦ τοῦ θαύματος! ὁ μυελὸς τοῦ ἐξόχου τούτου ἀνιχνευτοῦ ἐν τῇ κρανιολογίᾳ ἦν ἐλάσσων κατὰ πέντε γραμμάρια τοῦ μυελοῦ τῶν γυναικῶν. Καὶ κρίμα ὅτι ἀπέθανεν, ἄλλως τε κατὰ ἐναργέστατον τρόπον θὰ τῷ ἀπεδεικνύετο ἡ ἀστάθεια τοῦ ἰσχυροτάτου του ἐπιχειρήματος προβαλλομένου ἐν τῷ κατὰ τοῦ ὡραίου φύλλου ἀγῶνι αὐτοῦ.

*
* *

Τυφλὸς ἀνταποκριτὴς περιοδικοῦ.

Τὸ Περιοδικὸν Science Francaise ἔχει ἀνταποκριτὴν τ ου τὸν καθηγητὴν τοῦ ἐθνικοῦ φιλανθρωπικοῦ καθιδρύματος τῶν τυφλῶν ἐν Γαλλίᾳ κ. Γιλμπὼ, ὅστις ὁλοτελῶς εἶνε τυφλὸς. Οὗτος ἀποστέλλει τακτικῶς πρὸς δημοσίευσιν εἰς τὸ ρηθὲν περιοδικὸν πλήρη ἔκθεσιν τῶν συζητήσεων λαμβανουσῶν χώραν ἐν ταῖς συνεδριάσεσι τοῦ γεωγραφικοῦ συλλόγου.

*
* *

Ἕτερον θαυμάσιον γεγονός.

Ὁ «Φιγαρὼ» ἀναφέρει ὅτι ἐν τῷ ἐν Παρισίοις λυκείῳ Μπιουφρὸν φοιτᾷ ἐν τῇ ἕκτῃ τάξει εἷς τυφλὸς νεανίας ὀνομαζόμενος Πιὲρ Βιλλέ, ὅστις εἶνε ὁ πρῶτος κατὰ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὰς προόδους καὶ κατὰ τὰς ἐξετάσεις λαμβάνει μετάλλια καὶ πολλὰ ἐπίζηλα εὔσημα.

*
* *

Τεχνικὴ ζάκχαρις.

Τὸ περιοδικὸν «La Medecine moderne» ἐδημοσίευσε τὴν εἴδησιν περὶ τοῦ ὅτι ὁ ἰταλὸς χημικὸς Πελεγρίνης κατώρθωσε νὰ παρασκευάσῃ τεχνικὴν ζάκχαριν. Ἰδοὺ κατὰ τίνα τρόπον αὕτη παρασκευάζεται. Ἐν ἑρμητικῶς κεκλεισμένῳ κιβωτίῳ τίθεται πορώδης λίρος (pensa) οὗτινος οἱ πόροι πληροῦνται διὰ λεπτοτάτης κόνεως πλατίνης· Ἐν τῷ κιβωτίῳ κατασκευάζονται μικροὶ σωλῆνες διὰ τῶν ὁποίων ὑπὸ ὡρισμένην πίεσιν εἰσάγονται ἐν αὐτῷ ἀνθρακικὸν ὀξὺ ἀπὸ τῆς μιᾶς ἄκρας, ἀπὸ δὲ τῆς ἑτέρας αἰθάλη καὶ ὑδάτινοι ἀτμοί. Τὰ ἀέρια ταῦτα διέρχονται διὰ τῶν τοίχων τοῦ λίρου, ἑνοῦνται πρὸς ἄλληλα, ὡς ἀποτέλεσμα δὲ τῆς τοιαύτης χημικῆς ἐνεργείας ἐπιφαίνεται σιρόπιον σαχάρεως ὅπερ σχηματίζεται ἤδη μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς εἰσαγωγῆς τῶν ἀερίων. Ὁ τρόπος οὗτος τῆς παρασκευῆς, ὡς ἀναφέρει ὁ ρηθεὶς Πελεγρίνης ἦν λίαν ἁπλοῦς καὶ εὐθηνός. Ἐὰν ἐπιτύχῃ ὁ Πελεγρίνης ἡ σάκχαρις πολὺ θὰ εὐθηνύνῃ.

*
* *

Μονομαχία ἐπὶ ποδηλάτου.

Δύο ἱσπανοί, μέλη τῆς ὠκυποδηλατικῆς λέσχης τῆς πόλεως Γρενάδας ἐρίσαντες ἐζήτησαν νὰ μονομαχήσωσι τὴν ἐπιοῦσαν καθήμενοι ἐπὶ ποδηλάτων. Κατὰ τὴν ὡρισθεῖσαν ἡμέραν οἱ ἀντίπαλοι ἐξελθόντες ἔν τινι τῶν μεγάλων λεωφόρων, ἐσταμάτησαν διακόσια βήματα ἀπ' ἀλλήλων καὶ κατὰ δοθὲν σύνθημα ἐρρίφθησαν ἐπ' ἀλλήλων μετὰ τῆς δυνατῆς ταχύτητος. Οὗτοι συμπλακέντες ἐπέφερον ἀλλήλοις κτύπους δι' ἱσπανικῶν ἐγχειριδίων. Εἷς τῶν μονομαχούντων ὁ Ἐστεμπὰν Πέρετς ἔτρωσε τὸν ἀντίπαλόν του Μορένον εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα, ἐνῷ ἡ μάχαιρα τοῦ Μορένου ἐβυθίσθη εἰς τὸ στῆθος τοῦ Πέρετς· Ὁ τελευταῖος μετά τινᾶς στιγμὰς ἐξέπνευσεν ἐκ τῆς πληγῆς.

Ἐκδρομὴ Κρητῶν εἰς Καλάμας.

Ἡ ἐν Καλάμαις ὑποδοχὴ τῶν ἐκδραμόντων Κρητῶν ὑπῆρξεν ἀδελφικὴ καὶ ἐνθουσιώδης Ἡ ἐκδρομὴ αὕτη ἐξ ἐγκρίτων μελῶν τῆς Κρητικῆς κοινωνίας δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἁπλῆ ἀντεπίσκεψις, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀντηλλάγησαν τὰ πατριωτικώτερα αἰσθήματα καὶ ἐπεδαψιλεύθησαν ἑκατέρωθεν ἀδελφικαὶ περιποιήσεις καὶ ἐπεκράτησεν εὐθυμία ἀδιάπτωτος κατὰ τὴν ὁποίαν σὺν τοῖς ἄλλοις ἐχορεύθησαν καὶ οἱ Κρητικοὶ εὐρυθμότατοι χοροί.

Ἄξιος πολλῶν ἐπαίνων καὶ θερμῶν συγχαρητηρίων τυγχάνει ὁ Δήμαρχος Καλαμῶν κ. Γ. Καπετανάκης διὰ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὸ ἐνεργὸν μέρος ὅπερ ἔλαβε κατὰ τὴν δεξίωσιν τῶν ἐκεῖσε ἐκδραμόντων Κρητῶν, ἀναδειχθεὶς πρότυπον δημάρχου καὶ εὐγενείας ὑπόδειγμα.

Ὁ Πολιτικὸς βίος τοῦ κ. Θ.Π.Δηλιγιάννη ἐξεδόθη κομψὸν τεῦχος, Μέρος Α'· ὑπὸ δεδοκιμασμένου συγγραφέως, τοῦ κ. Γ. Χατζηγιαννάκογλου.

Προκειμένου περὶ τοῦ σεβαστοτέρου τῶν πολιτευτῶν μας συνιστῶμεν καὶ ἡμεῖς θερμῶς τὸ βιβλίον τοῦτο· διὰ πᾶσαν πληροφορίαν εἰς τὸν κ. Γ. Χατζηγιαννάκογλουν Poste restente Ἀθήνας.